

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D. a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci

žalobce: **Z. Č.**
bytem X
zastoupen advokátkou JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D.
sídlem Panská 895/6, Praha 1

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1

za účasti
osoby zúčastněné na řízení 1): **JTH Epsilon s.r.o.**
sídlem Krupská 33/20, Teplice
zastoupena advokátem JUDr. Vítem Kučerou
sídlem Obrovského 2407, Praha 4

osoby zúčastněné na řízení 2): **Kaufland Česká republika v.o.s.**
sídlem Bělohorská 2428/203, Praha 6
zastoupena advokátkou Mgr. Evou Krajovou
sídlem Na Poříčí 1079/3a, Praha 1

osoby zúčastněné na řízení 3): **Městská část Praha - Křeslice**
sídlem Štychova 2/34, Praha 11

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2021, č.j. MHMP 414655/2021

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

- 1 Žalobce se žalobou ze dne 28. 4. 2021, ve znění doplnění ze dne 22. 6. 2021, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „žalovaný“) ze dne 20. 4. 2021, č.j. MHMP 414655/202111.7.2019, sp.zn. S-MHMP 1951721/2020/STR (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 11, odboru výstavby (dále jen správní úřad 1. stupně“ nebo „stavební úřad“) ze dne 2. 1. 2020 č.j. MCP11/20/000207/OV/Bar, sp.zn. OV/19/067293/Bar (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „stavební povolení“) o povolení stavby obchodního domu „Kaufland Křeslice“, Praha, Křeslice, ul. K Dálnici, a o povolení komunikace a parkoviště v rámci této stavby (dále jen „stavba“) na pozemcích parc. č. 276/1, 277/1, 277/7, 277/8, 277/12, 278/6, 279/5 vše v k.ú. Křeslice.
- 2 V podané žalobě žalobce objasnil, že je vlastníkem pozemku parc. č. XA, XB, XC, XD, XE a XF v k.ú. X, zapsaném na listu vlastnictví č. X vedeném Katastrálním úřadem pro hl. m. Prahu, Katastrální pracoviště Praha, součástí pozemku parc. č. XD je i stavba, dům č. p. X, ve kterém žalobce se svou rodinou bydlí. Pozemkem parc. č. XF protéká Černý potok, který bude sloužit k odvádění dešťových vod ze staveniště a po dokončení stavby i z jejích zpevněných ploch. Žalobcovy nemovitosti se nachází v bezprostřední blízkosti plánované výstavby. Ač byl žalobce řádným účastníkem územního řízení, ve stavebním řízení zahájeném dne 3. 12. 2019 byl jako účastník řízení opominut. O vydání prvostupňového rozhodnutí se žalobce dozvěděl až z textu rozhodnutí odboru ochrany prostředí žalovaného ze dne 9. 6. 2020, doručeného mu dne 15. 6. 2020, načež se coby opominutý účastník odvolal dne 7. 7. 2020. Žalovaný následně dne 12. 10. 2020 vydal rozhodnutí č.j. MHMP 1524652/2020, sp.zn. S-MHMP 1307908/2020/STR, kterým uznal žalobce za účastníka řízení a vrátil věc stavebnímu úřadu k provedení úkonů ve smyslu ust. § 86 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Stavebník se poté u stavebního úřadu domáhal odepření odkladného účinku odvolání, jeho žádost však stavební úřad zamítl rozhodnutím č.j. MCP11/20/057229/OV/Krt ze dne 9. 11. 2020. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí.
- 3 V prvním okruhu žalobních námitek žalobce brojí proti postupu žalovaného, který přesto, že shledal žalobce opominutým účastníkem stavebního řízení, neposoudil nezákonný postup stavebního úřadu jako důvod pro zrušení prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný nesplnil výjimečné podmínky, které mu takový postup umožňují, a upřel žalobci právo podat námitky.

- 4 Konkrétně žalobce namítl, že žalovaný pochybil už tím, že stavební povolení nezrušil a pouze vrátil věc stavebnímu úřadu k provedení úkonů podle ust. § 86 odst. 2 správního řádu s tím, že stavební úřad měl i podle okolností dále doplnit řízení. Stavební úřad pak pochybil tím, že nevyzval žalobce k uplatnění námitek, například formou doplnění odvolání. Žalobce tedy v rozporu se zákonem nebyl v průběhu řízení poučen o podmínkách a možnosti uplatnění námitek, přičemž pokud by byl, byl by rozsah jeho námitek nepochybně širší a směřující proti předmětné stavbě než v rámci podaného odvolání a jeho doplnění, které směřovalo spíše proti procesnímu pochybení, že s ním nebylo jednáno jako s účastníkem řízení. Žalovaný se s touto vadou vypořádal tak, že posoudil pouze námitky uplatněné žalobcem v odvolání a jeho doplnění a tyto shledal nedůvodné a dále uvedl, že „v případě nového projednání lze důvodně předpokládat, že by stavební úřad s největší pravděpodobností rozhodl stejně, tj. provedené stavby by znovu povolil“. Takový mimořádný postup odvolacího správního orgánu však dle judikatury Nejvyššího správního soudu může být jen zcela výjimečný a pečlivě odůvodněný a neměl by být nadužíván ani zneužíván proti „nepohodlným“ účastníkům, a mohl být nadto využit pouze po poučení žalobce o právu podat námitky v rámci podaného odvolání.
- 5 Žalobce k postupu stavebního úřadu namítl, že sice postupem podle ust. § 86 odst. 2 správního řádu opatřením ze dne 26. 10. 2020 zaslal stejnopis žalobceva odvolání všem účastníkům, kteří se mohli proti rozhodnutí odvolat s výzvou k vyjádření, nezaslal jej však žalobci. Stavební úřad dále k žádosti žalobce seznámil žalobce sdělením ze dne 11. 11. 2020 o možnosti nahlížet do spisu včetně seznámení se s vydaným stavebním povolením, namísto poskytnutí obsahu spisu elektronicky z důvodu nouzového stavu však pouze odkázal žalobce na možnost nahlížení do spisu, lhůtu pro nahlížení navíc stanovil tak, že vzhledem k omezení úředních hodin v nouzovém stavu bylo žalobci umožněno nahlížet jen v rozsahu pouhých dvou půldnů. Při nahlížení pak ve spisu nebyl založen podstatný dokument, a to stanovisko Institutu plánování a rozvoje (IPR) ze dne 23. 11. 2017, které mimo jiné požadovalo koordinovat stavbu obchodního domu s výstavbou suchého poldru na Botiči. Žalobce jej, jakož i jiná stanoviska, obstaral přímo u dotčeného správního orgánu v podstatě náhodou v rámci žádosti o informace. Žalobce tak nemohl mít jistotu, že ani další „nepohodlná“ stanoviska nebyla do spisu zahrnuta.
- 6 Žalobce shrnul, že stavební úřad ani žalovaný jej v žádném z přípisů neinformovali o právu podat námitky či doplnit odvolání ve věci samé, neurčili k podání těchto námitek či doplnění odvolání žádnou lhůtu, nesdělili žalobci, že se nerozhoduje pouze o skutečnosti, zda měl nebo neměl být účastníkem řízení, ale že jím podané odvolání a jeho doplnění jsou posuzovány také jako námitky ve stavebním řízení samém. Žalobce se tak důvodně domníval, že se jedná o obvyklý postup, kdy rozhodnutí o opominutí účastenství automaticky znamená i zrušení prvostupňového rozhodnutí. Žalobce poukázal na rozdíl mezi situací, která by bývala nastala v případě zákonného postupu stavebního úřadu, kdy by se byl mohl plnohodnotně účastnit řízení koncem roku 2019 po dobu několika týdnů před začátkem pandemie, a uvalením různých omezujících opatření koncem roku 2020.
- 7 Žalobce dále odmítl závěr žalovaného o tom, že v podaném odvolání a jeho doplněních uplatnil nejen procesní námitky vztažené k opominutí jeho účastenství, ale zejména i konkrétní námitky k provádění předmětné stavby. Podle žalobce jsou jeho tvrzení

v odvolání a jeho doplněních tvrzeními směřujícími primárně k prokázání přímého zásahu do jeho práv a k prokázání jeho postavení účastníka. O postavení žalobce jako účastníka řízení bylo rozhodnuto až napadeným rozhodnutím, bez předchozího poučení účastníka nelze považovat odvolání žalobce jako opominutého účastníka za doplnění odvolání, které obsahuje i všechny konkrétní námitky k povolení stavby, které by žalobce v řízení uplatnil. Žalobce své odvolání formuloval bez dostatečné znalosti spisu, na což v odvolacím řízení upozorňoval. Teprve za situace, kdy se začalo proslýchat, jakým způsobem bude o jeho odvolání rozhodnuto a kdy žalobce shodou okolností získal výše uvedené stanovisko IPR, které stavení úřad nevložil do spisu, žalobce opravdu předložil některé konkrétní námitky k provádění předmětné stavby.

- 8 Dále žalobce namítl, že žalovaný ani tyto konkrétní námitky zcela nevypořádal, například pominul námitku k povinnosti koordinace s poldrem na Botiči, námitky k nezákonnosti podkladového rozhodnutí – povolení kácení dřevin rostoucích mimo les nebo námitku nejasnosti podmínek provozu areálového osvětlení, u které žalovaný pouze odkázal na rozporovanou nejasnou podmínku č. 19 prvostupňového rozhodnutí.
- 9 Žalobce dále nesouhlasil s tím, jak se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami proti závazným stanoviskům. Žalobce v odvolání tvrdil přímé dotčení na svých právech např. nadlimitní hlukovou zátěží, ohrožením kvalitou i kvantitou vod v průběhu výstavby i užívání stavby, nadlimitní imisní zátěží, kácením dřevin rostoucích mimo les. Všechny tyto otázky jsou kromě projektové dokumentace (včetně odborných studií) věcně řešeny závaznými stanovisky. Žalovaný v rozporu s ust. § 149 odst. 7 správního řádu nepředložil k přezkumu nadřízenému orgánu státní správy žalobcem rozporovaná závazná stanoviska, ale posoudil si námitky k nim vztahující sám jako nedůvodné.
- 10 Žalobce dále namítl, že žalovaný učinil nesprávný závěr o tom, že není důvod zrušit prvostupňové rozhodnutí, neboť v případě nového projednání by stavební úřad s největší pravděpodobností rozhodl shodně. Tento závěr však vychází z nesprávného předpokladu, že žalobce uplatnil všechny věcné námitky a že tyto námitky byly vypořádány věcně správným a zákonným způsobem (včetně přezkumu závazných stanovisek). Smyslem účastenství v řízení navíc není pouze ovlivnění, zda záměr bude nebo nebude realizován, ale i podmínek, za kterých bude realizován. Mnoho z tvrzení žalobce směřovalo právě k podmínkám realizace a užívání stavby (způsob organizace dopravy na příjezdové komunikaci po dobu stavby, režim osvětlení stavby, protihluková opatření, způsob nakládání s vodami, atd.), regulace automobilového provozu. Účast žalobce by tak měla potenciál změnit i mnohé zásadní podmínky stavebního povolení. Žalobce se domnívá, že při náležitém vypořádání odvolacích námitek by musel být upraven stavební záměr a poté by k výstavbě vůbec nebylo přistoupeno, anebo sice bylo, ale až po realizaci suchého poldru podle požadavku IPR. Žalobce např. předpokládá, že pokud by byl stavebník nucen dodržovat objem vyvolané dopravy, který prošel hlukovou studií po „úpravě“ vstupních parametrů snížením odhadu vyvolaného provozu na 15 % původní hodnoty, nelze vyloučit, že by od záměru odstoupil.
- 11 Žalobce dále namítl, že stavebník měl již v žádosti o vydání stavebního povolení označit účastníky řízení, už jen proto, že stavební úřad dlouhodobě a opakovaně vymezoval účastníky řízení týkající se této stavby příliš restriktivně, jak lze zjistit z řízení k

doprovodným stavbám, konkrétně záměru „Úprava dopravního řešení "Dendrologická zahrada", Průhonice Praha, Křeslice“ „OD Kaufland Křeslice“ - vodní díla Praha, Křeslice, Průhonice“ a „Obchodní dům "Kaufland Křeslice" SO 11 Okružní křižovatka Praha, Křeslice, ul. K Dálnici“, kde se žalobce vždy musel domáhat účastníků. Žalobce byl účastníkem předcházejícího územního řízení a účast ve stavebním řízení mu byla ústně přislíbena. Snaha žalobce o účast ve stavebním řízení tak nemohla být pro stavebníka ani žalovaného překvapivá. O tom, že si byl stavební úřad zájmu žalobce na účasti vědom, svědčí i nebyvale rozsáhlé odůvodnění vymezení účastníků řízení v prvostupňovém rozhodnutí.

- 12 Žalobce dále nesouhlasil s tím, že žalovaný v napadeném rozhodnutí upřednostnil dobrou víru stavebníka v právní moc prvostupňového rozhodnutí před zájmem na řádné určení účastníků stavebního řízení. Namítl, že stavebník v dobré víře nebyl, a to z následujících důvodů.
- 13 Stavebník se výstavbou obchodních domů zabývá profesionálně a dlouhodobě, byla mu známa procesní situace žalobce jako opominutého účastníka, přistoupil k řadě nepovolených nebo nesprávně povolených kroků, sám označil oproti územnímu řízení omezený okruh účastníků. Proto stavebník vysoce pravděpodobně nepresumoval správnost stavebního řízení a nemohla mu svědčit dobrá víra ve správnost a právní moc stavebního povolení. Stavebník například neinformoval stavební úřad o zahájení stavby, provedl stavbu oplocení bez opatření stavebního úřadu, neoznámil zahájení skřívky ornice odboru ochrany prostředí žalovaného, koncem roku 2020 zdecimoval zeleň na základě nezákonného rozhodnutí o povolení kácení Městské části Praha – Křeslice, kdy správní orgán rozhodl na základě neúplných informací v žádosti, přičemž přímo jako „nezákonné“ označil toto povolení kácení odboru ochrany prostředí žalovaného v rozhodnutí ze dne 17. 9. 2020, stavebník si tedy byl nezákonnosti rozhodnutí prokazatelně vědom. Dále stavebník zatajil výše zmíněné stanovisko IPR ze dne 23. 11. 2017, kde IPR poukázalo na již nadměrnou zátěž území a požadovalo koordinaci záměru s realizací protipovodňového zařízení. Žalobce má za to, že stavebník a stavební úřad v této věci jednali ve shodě tak, aby výstavba mohla začít v rozporu se stanovenými podmínkami. V územním řízení pak stavebník nejprve předložil hlukovou studii počítající s celkovým odhadem vyvolaného provozu, a když vyšlo najevo, že by byly překročeny hlukové limity, nechal zpracovat novou hlukovou studii, která uvažovala již pouze s podílem 15 % vyvolané dopravy, a to bez jakýchkoliv úprav projektu. Za dané situace mělo dojít k redukci záměru nebo, jak požadoval žalobce, k doplnění takových technických opatření, která povedou k regulaci nově vyvolané dopravy na schválenou úroveň. Ani načasování vydání napadeného rozhodnutí dle žalobce nesvědčí o dobré víře stavebníka, když napadené rozhodnutí bylo žalovaným odesláno dne 22. 4. 2021 a zemní práce započaly s prodlevou jediného pracovního dne 26. 4. 2021. Stavebník měl podle všeho informaci o tom, že mu žalovaný vyhoví, v předstihu. I kdyby ovšem stavebníkovi dobrá víra skutečně svědčila a on správnost postupu stavebního úřadu opravdu presumoval, měl by svoji údajnou újmu kompenzovat právě na účet stavebního úřadu, nikoli tedy např. na úkor veřejného zájmu ochrany před povodní nebo na úkor práv žalobce.
- 14 Žalobce dále namítl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nepřiléhavě odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2013 č.j. 4 As 126/2013-37, který se zabývá tím, zda procesní pochybení spočívající v opomenutí účasti vlastníka sousední

nemovitosti v řízení způsobuje takovou nezákonnost, pro kterou musí být rozhodnutí odvolacím správním orgánem vždy zrušeno. Dle žalobce se rozsudek věcně týkal dodatečného povolení zimní zahrady na části terasy bytového domu a opomenutí vzdáleného účastníka řízení, zatímco v předmětném řízení se jedná o výstavbu rozměrného obchodního centra v bezprostřední blízkosti rodinného domu žalobce, která bude vyvolávat automobilovou dopravu v řádu tisíců vozidel denně, kde o negativním vlivu na kvalitu života okolních obyvatel není pochyb, přičemž se žalobce o účast v řízení opakovaně aktivně ucházel a účastníkem mnoha předchozích souvisejících řízení byl.

- 15 Žalobce upozornil, že nesprávné vymezení účastníků řízení prvostupňovým orgánem judikatura označuje za zásadní procesní pochybení, které zásadně nelze zhojit v odvolacím řízení, jen výjimečně je odvolací orgán oprávněn vypořádat se s námitkami směřujícími k posouzení věci samé v odvolacím řízení bez současného zrušení prvostupňového rozhodnutí. Odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č.j. 5 As 111/2015-22 a Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 4. 2019, č.j. 25 A 3/2018-89, dovodil z nich kritéria pro nezrušení prvostupňového rozhodnutí, a to výjimečnost celého postupu, poměření oprávněného zájmu stavebníka vyplývajících z dobré víry v právní moc rozhodnutí a práv stěžovatele, náprava pochybení v odvolacím řízení (seznámení s podklady, žalobce má možnost se řádně vyjádřit, pečlivé odůvodnění rozhodnutí o námitkách), zjevná bezdůvodnost či šikanózní charakter námitek odvolatele. Dále uvedl, proč podle jeho názoru podmínky dovozené z obou odkazovaných rozsudků správních soudů nebyly splněny. Především napadené rozhodnutí nezdůvodňuje, proč bylo přistoupeno k výjimečnému postupu. Povolovaná stavba nemá výjimečně malé negativní vlivy na okolí, opominutý účastník není výjimečně okrajově dotčen na svých právech. Skutečnost, že napadené rozhodnutí označuje podané námitky za nedůvodné či bez vlivu na výsledek řízení je obvyklé a není v ničem mimořádné. Žalobce s takovým hodnocením odvolacích námitek nesouhlasí a tvrdí, že nelze zaměňovat splnění ostatních podmínek (specifický procesní postup v odvolacím řízení) za naplnění podmínky o výjimečnosti postupu zvoleného žalovaným. Žalovaný je pak povinen poměřit údajnou dobrou víru stavebníka s právy opominutého účastníka – žalobce, ale ze zákona by měl v úvahu brát i veřejný zájem. Žalobce tvrdí, že výše uvedeným úředním postupem byl *de facto* zbaven všech práv účastníka, kterým měl podle napadeného rozhodnutí být, a svých práv se z větší části domohl za vynaložení enormního úsilí a v časové tísní. Jakákoliv práva, která mohl v omezené míře uplatnit, nabyl pouze v důsledku vlastní mimořádné iniciativy, za vynaložení nezanedbatelných finančních nákladů a byla spojena s úsilím, které lze těžko označit za standardní. Žalobce užívá svoji nemovitost k dlouhodobému bydlení s celou svojí rodinou. Žalobce zcela úmyslně volil svoji nemovitost (rodinný dům s rozsáhlou zahradou) na okraji hlavního města, mezi pouze několika málo dalšími rodinnými domy, v obklopení zeleně, přírody a volné krajiny, na hranici s Dendrologickou zahradou, v těsné blízkosti přírodního parku Botič – Milíčov. Při vědomí všech omezení, které vyplývají z volby bydlení ve velkoměstě, je zřejmé, že se žalobce snažil zvolit bydlení co nejvíce soukromé, klidné, odlehlé, tiché, v zeleni. Umísťovaná stavba je ve vzdálenosti 100 metrů, jedná se o obchodní centrum, které vyvolá dle odhadů TSK a IPR dopravu v řádu tisíců automobilů denně a s tím souvisí hluk a znečištění ovzduší, budova bude nasvícena umělým osvětlením, nahrazení dnešního pole zpevněnými plochami ovlivní vodní režim (včetně potoka na jednom z pozemků žalobce), a to i v průběhu stavby, přípojky ke stavbě budou budovány a následně pravidelně udržovány na příjezdové cestě k nemovitosti

žalobce. Žalobce tvrdí, že zásah do jeho práv je velmi významný, trvalý, nemůže jej sám nijak zmenšit či odstranit. Žalobce proto tvrdí, že oprávněný zájem stavebníka vyplývající z dobré víry v právní moc rozhodnutí nepřevyšuje práva žalobce, kdy k absenci dobré víry stavebníka se žalobce již vyjádřil. Ani k nápravě pochybení stavebního úřadu žalovaným v odvolacím řízení pak nedošlo, jak již žalobce nastínil výše v podané žalobě. Stejně tak není odvolání žalobce zjevně bezdůvodné ani šikanózní, námitky žalobce souvisejí se stavbou, jsou podložené, pravděpodobné, pro stavební řízení zcela obvyklé.

- 16 V druhém okruhu žalobních námitek žalobce namítal, že žalovaný nesprávně posoudil jeho odvolací námitky směřující do věci. Žalobce zopakoval, že až do vydání napadeného rozhodnutí nevěděl, jestli jej žalovaný bude nebo nebude považovat za účastníka řízení, odvolací námitky tak primárně nesměřovaly k věcné podstatě řízení, ale směřovaly zejména k prokázání přímého zásahu do práv žalobce a k prokázání jeho postavení účastníka, odvolání bylo podáváno bez znalosti správního spisu. Žalovaný žalobce k podání věcných námitek ani nevyzval, o povinnosti tyto námitky podat jej nepoučil. Žalobce tvrdí, že na jednotlivé námitky z odvolání je zapotřebí nahlížet touto optikou, přesto i z podstaty těchto neúplných námitek vyplývá, že stavba není vyprojektována a naplánována tak, aby byly dodrženy parametry z územního řízení a podmínky dotčených orgánů.
- 17 Jednotlivé věcné žalobní námitky žalobce specifikoval následovně.
- 18 Žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že námitky týkající se kvality a kvantity vody odtékající z prostoru povolované stavby jsou nedůvodné, neboť objekty pro odvod dešťových vod byly povoleny samostatným stavebním povolením příslušným speciálním stavebním úřadem. Dle žalobce je však námitky třeba řešit i v posuzovaném stavebním řízení, protože objekty vodních děl samy o sobě množství a kvalitu odváděné vody neurčují, zde je rozhodující rozsah zpevněných ploch, způsob znečišťování (povrchových) vod a až ve vztahu k tomu rozsah a podstata čistících a retenčních zařízení. Povolovaná stavba, odnětí zemědělské půdy a nahrazení zpevněnými plochami jsou primární příčinou znečištění vod a zvýšení rychlosti jejich odtoku. Veškerá opatření zmiňovaná v napadeném rozhodnutí (retenční nádrže, kanalizační přípojky atd.) jsou pouze kompenzační či mitigační (zmírňující). V případě jejich správného návrhu, provedení a údržby mohou do jisté míry negativní vliv samotné stavby a jejího provozu omezit. Podstata negativního vlivu spočívá v samotné povolované stavbě, bez její realizace by nedošlo ani k navýšení objemu a rychlosti odtoku povrchových vod ani k jejich znečištění. Argumentace odvolacího orgánu nedůvodností této námitek je tedy důsledně vzato věcně nesprávná, protože podstata námitek spočívá v obsahu (množství a kvalitě vody), zatímco úřad odkazuje na formu (potrubí).
- 19 Obdobné žalobce namítl pro ovlivnění vodního režimu v průběhu výstavby, kdy žalovaný vypořádal žalobcovu odvolací námitku odkazem na samostatné řízení o zařízení staveniště. Ke dni podání žaloby však takové povolení pro zařízení staveniště nebylo vydáno a žalobce nebyl o zahájení řízení informován. Uvádí-li žalovaný, že „pro odvodnění staveniště je navrženo do doby zprovoznění odtoku dešťových vod retenovaných do vodoteče vsakovací jámka ve východní části areálu, v místě budoucí souvisící výstavby parkovacích ploch pro úpravu dopravního řešení dendrologické zahrady,“ jde o vnitřně rozporuplné tvrzení, protože

místo pro parkoviště Dendrologické zahrady i zahrada samotná jsou umístěny západním, nikoli východním směrem od plochy řešené pro Kaufland. Staveniště bude naopak odvodněno samospádem severozápadním směrem v místě nejbližším pozemkům žalobce, voda bude odtékat mimo plochu řešenou v tomto řízení směrem blíže k vodoteči, která dále pokračuje jako Černý potok po pozemku žalobce. Žalobce odmítl, že by vsakovací jímka byla umístěna rozhodnutím ze dne 11. 10. 2018 a povolena stavebním povolením speciálního stavebního úřadu ze dne 9. 6. 2020, protože ve zmíněných dokumentech není řešená vsakovací nádrž pro období výstavby, nýbrž pro období provozu, a je umístěná na druhé straně areálu, vzdálené cca 300 metrů. Žalobce dále namítl i absenci řešení otázky zajištění čistoty vody odtékající ze staveniště. Dle žalobce vše nasvědčuje tomu, že v období výstavby budou dešťové vody bez regulace a čištění odtékat samospádem do přítoků Černého potoka, který pokračuje po pozemku žalobce dále do Černého rybníka v Dendrologické zahradě. Riziko povodní na pozemcích žalobce i stavebníka a v Dendrologické zahradě je přítomné zejména díky obrovskému rozsahu zpevněných ploch v oblasti Průhonice a Čestlic, kde se nachází výjimečně rozsáhlá a stále se rozrůstající komerční zóna čítající okolo 100 hektarů a toto riziko je naprosto reálné. Na riziko povodní poukazuje i IPR ve svém stanovisku z 23. 11. 2017, ve stejném duchu pak i plánovací smlouva mezi obcemi Průhonice a Čestlice a investorem. Žalobce tak namítá zvýšení rizika povodní a tím ohrožení svého majetku, a to z důvodu samotného nahrazení vsakovací/rozlévací plochy obchodním domem a parkovištěm.

- 20 Žalobce dále brojil proti tomu, jak žalovaný vypořádal odvolací námitku vztahující se k hluku, prašnosti, pachům, vibracím, osvětlení, znečištění podzemních vod, kdy tyto imise při výstavbě naruší pohodu žalobcova bydlení. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal pouze část námítky vztahující se k hluku a částečně k vibracím. Ostatní části námítky nevypořádal, požadavky žalobce na omezení hlučných stavebních prací vyhodnotil jako nepřiměřené, aniž by je individuálně posoudil, nepoměřil zájem stavebníka na rychlejší výstavbě se zájmem žalobce na klidném bydlení. Žalobce naopak považuje za zcela nepřiměřené ukládat mu povinnost snášet rušivý hluk od 7:00 ráno po celý den, bez přestávky, a to pravděpodobně i o víkendech, protože podmínka zákazu hlučných stavebních prací je vágně formulována, a tudíž těžko vynutitelná.
- 21 Žalobce dále nesouhlasil s tím, jak žalobce vypořádal odvolací námitku proti přeložce technické infrastruktury na pozemku parc. č. 279/5 v ulici K Čestlicům, tj. v hlavní přístupové cestě k nemovitostem žalobce. Namítl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nekonzistentně uvádí pozemek parc. č. 279/5 ve výčtu pozemků, na kterých je stavba povolována. Ověřená projektová dokumentace, podle které bude stavba realizována, stále uvádí například S0 08.3, který bude realizován na tomto pozemku. Souhrnná technická zpráva tyto otázky řeší například v bodu B.1.b nebo B.8.f.
- 22 Dále žalobce namítl, že žalovaný nevypořádal odvolací námitku nejasnosti podmínky č. 19 stavebního povolení, kde stavební úřad neurčitě vymezil provoz areálového osvětlení. Žalovaný odvolací námitku o nejasnosti pojmu areálového osvětlení zodpovídá tím, že jde o areálové osvětlení. Zároveň ani neodstraňuje nejasnost, tudíž nevynutitelnost formulace „mimo provozní dobu“, když podmínka č. 19 ukládá stavebníkovi, že osvětlení má být úplně vypnuto „mimo provozní dobu objektu OD v době mezi zakódováním a

odkódováním OD“, což není jasně ověřitelná formulace a nepřináší jistotu, že mimo otevírací dobu budou veškerá světla včetně osvětlení reklamních objektů vypnutá.

- 23 Žalobce dále namítal, že stavebníkem byly v průběhu řízení předloženy dvě hlukové studie, kdy ta původní z roku 2016 předpokládala vyvolaný provoz na úrovni 1.800 vozidel v jednom směru, ale tento objem způsoboval zvýšení hlukové zátěže nad povolené limity, a proto byl v upravené hlukové studii z roku 2018 objem nově generovaného provozu redukován na cca 15 % původního. Žalobce se ztotožnil s původní hlukovou studií z roku 2016, upravenou hlukovou studií z roku 2018 považuje za účelovou, má za to, že objem provozu hodnocený dle původní hlukové studie na úrovni 1.800 vozidel denně v jednom směru povede dle ve studii uvedených údajů k nárůstu hlukové zátěže dále za tyto překročené limity, tzn. povede k nezákonnému stavu. Rozdíl mezi dopravními objemy projednanými v obou hlukových studiích je tak velký, že nelze předpokládat oscilaci reálných hodnot okolo schválené hodnoty, jak naznačuje žalovaný. Namítá, že žalovaný nemůže u vědomí své povinnosti chránit veřejný zájem evidentní riziko nelegálního růstu hlukové zátěže nad povolený limit ignorovat nebo požadovat návrh řešení na jiném účastníku.
- 24 Žalobce dále namítal, že v odvolání požadoval zapracovat do stavebního povolení podmínky souhlasu odboru ochrany prostředí žalovaného s trvalým odnětím zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu, aby příslušné orgány mohly kontrolovat jejich dodržení přímo s personálem přítomným na staveništi, a dále požadoval zajistit, aby nový majitel projektu byl povinen dodržet podmínku uloženou původnímu majiteli projektu spočívající v předložení dohody o využití ornice uzavřenou s odběratelem ornice odboru ochrany prostředí žalovaného. Žalovaný odvolací námitku vypořádal tak, že ohledně trvalého odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu odkázal na územní řízení, ohledně dohody o využití ornice odkázal na projektovou dokumentaci, která je stejně závazná jako stavební povolení. Žalobce namítl, že projektová dokumentace podmínky souhlasu odboru ochrany prostředí žalovaného neobsahuje nebo nerespektuje, neboť obsahuje například výkres vytýčení staveniště, který zahrnuje i budoucí parkoviště pro Dendrologickou zahradu při ulici K Čestlicům, a toto nebylo v řízeních projednáno, podobně i umístění dočasné deponie v jihozápadním rohu pozemků je ve skutečnosti deponií umístěné právě na místě budoucího parkoviště pro Dendrologickou zahradu, tedy záměru projednávaného v jiném řízení.
- 25 Žalobce dále namítal, že v odvolání požadoval zohlednit podmínky stanovené Institutem plánování a rozvoje hlavního města Prahy (IPR) ve výše uvedeném stanovisku ze dne 23. 11. 2017, které mimo jiné požadovalo koordinovat stavbu obchodního domu s výstavbou suchého poldru na Botiči, tak aby došlo k dokončení poldru dříve nebo současně s realizací obchodního domu. Tato podmínka není ve skutečnosti dodržována, neboť výstavba obchodního domu již probíhá a k realizaci suchého poldru na Botiči dosud nedošlo. Žalovaný odvolací námitku nevypořádal, uvedl pouze, že objekty odvodnění stavby nejsou součástí nyní projednávaného stavebního povolení, ale nevyjádřil se k tomu, že podmínka se jednoznačně týká stavby obchodního domu. Nadto je evidentní, že „objekty odvodnění“ samy o sobě nemají na množství odváděných vod zásadní vliv, protože zvýšení rychlosti odtoku vznikne až nahrazením orné půdy zpevněnými plochami, k čemuž dojde až v důsledku realizace stavby umožněné stavebním povolením, tedy v tomto řízení. Vzhledem

k nesplnění podmínky o koordinaci stavby obchodního domu se suchým poldrem považuje žalobce vydání stavebního povolení za nezákonné a má za prokázané, že v případě zrušení by stavební úřad nemohl vydat shodné stavební povolení, určitě ne v horizontu nejbližších několika let. Žalobce pro úplnost dodává, že potok, do kterého budou staveniště a později i parkoviště a obchodní dům odvodňovány, protéká po hranici jeho pozemků a způsob hospodaření s dešťovými vodami se ho bezprostředně dotýká. Žalobce se ohradil proti postupu, kdy výstavbě nepohodlné stanovisko není součástí spisu a jeho podmínky nejsou nijak vyhodnoceny ani v územním ani ve stavebním řízení, naznačil, že nemuselo jít o jediné nepohodlné stanovisko, se kterým stavebník spolu se stavebním úřadem nakládali obdobně.

- 26 Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Po rekapitulaci procesního postupu žalovaného jako odvolacího orgánu a stavebního úřadu jako orgánu prvostupňového žalovaný k prvnímu okruhu žalobních námitek uvedl, že žalobci nebylo upřeno právo podat námitky a byly naplněny výjimečné podmínky pro žalobou napadený procesní postup. Žalovaný uvedl, že nevybočil z dikce ust. § 84 správního řádu, zdůraznil, že zákon neukládá správním orgánům vyzývat opomenutého účastníka k podávání námitek a ani neukládá automaticky prvoinstanční rozhodnutí zrušit a věc vrátit k novému projednání z toho důvodu, že byl opomenut účastník řízení, který se svého práva dovolává. Naopak ust. § 84 odst. 3 správního řádu výrazně ukládá správnímu orgánu při vedení řízení po podání odvolání zvlášť dbát oprávněných zájmů účastníků, kteří byli v dobré víře. Z procesního hlediska tedy žalovaný nijak nepochybil a svůj postup napadeném rozhodnutí řádně odůvodnil. Na toto odůvodnění v plném rozsahu odkázal, přičemž poukázal též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2013 č.j. 4 As 126/2013-37.
- 27 K druhému okruhu žalobních námitek žalovaný uvedl, že odvolací námitky vypořádal v plném rozsahu. K namítané kvalitě a kvantitě vody odtékající z prostoru povolované stavby uvedl, že objekty byly umístěny územním rozhodnutím o umístění stavby č.j. MCP11/18/051536/OV/Bar, sp. zn.: OV/18/037183/Bar, ze dne 11. 10. 2018. Pro objekty vodních děl, kterými jsou vodovodní řad, retenční nádrže, odlučovače ropných látek, odlučovače tuků, výústní objekt areálové dešťové kanalizace do vodního toku a vsakovací nádrž ve východní části areálu, bylo vydáno samostatné stavební povolení příslušným speciálním stavebním úřadem podle § 15 odst. 1, písm. d) zákona č. 183/2006, o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), dne 9.6.2020, č.j.: MCP11/20/015995/OV/Kut, které nabylo právní moci 8. 7. 2020. Přípojka splaškové kanalizace je objektem, který v souladu s § 103 odst. 10) stavebního zákona nevyžaduje stavební povolení ani ohlášení. Jak z uvedeného vyplývá, objekty určené k nakládání s odpadními a dešťovými vodami nejsou dle žalovaného předmětem projednávaného řízení.
- 28 Totéž platí i pro v řízení namítaný vodní režim v průběhu výstavby. Pro stavby zařízení staveniště je vydáváno v samostatně vedeném společném řízení územní rozhodnutí a stavební povolení. V projektové dokumentaci v Souhrnné technické zprávě jsou v kapitole B.8 uvedeny Zásady organizace výstavby a to včetně navržení způsobu odvodnění staveniště (část B.8.b). Je zde uvedeno, že pro odvodnění staveniště je navržena do doby zprovoznění odtoku dešťových vod retenovaných do vodoteče vsakovací jímka ve východní části areálu, v místě budoucí souvisící výstavby parkovacích ploch pro úpravu

dopravního řešení dendrologické zahrady. Vsakovací jímka byla umístěna územním rozhodnutím č. j. MCP11/18/051536/OV/Bar, sp. zn.: OV/18/037183/Bar, ze dne 11. 10. 2018 a povolena stavebním povolením speciálního stavebního úřadu podle § 15 odst. 1, písm. d) stavebního zákona, ze dne 9. 6. 2020, č.j.: MCP11/20/015995/OV/Kut, které nabylo právní moci 8. 7. 2020. Je zcela irelevantní takto posouzené a povolené záležitosti příslušným správním orgánem negovat.

- 29 Dále žalovaný uvedl, že ve stavebním povolení jsou v podmínce č. 16 uvedeny konkrétní požadavky na provádění stavebních a montážních prací. Těmito podmínkami stavební úřad stanovil požadavky na takové provádění stavebních prací, aby jejich negativní vliv na okolí nabyl nepřiměřený. V projektové dokumentaci v Souhrnné technické zprávě jsou v kapitole B.8 uvedeny Zásady organizace výstavby, zahrnující opatření pro ochranu životního prostředí a řešení hluku v době výstavby včetně stanovení protihlukových opatření. Protihluková opatření byla navržena na základě vypracované Hlukové studie z prosince 2016 (aktualizace květen 2018).
- 30 Pokud jde o přeložky technické infrastruktury, žalovaný uvedl, že jde o objekty, které byly umístěny územním rozhodnutím o umístění stavby č.j. MCP11/18/051536/OV/Bar, sp. zn.: OV/18/037183/Bar, ze dne 11. 10. 2018. Jedná se o objekty, které v souladu s § 103 odst. 4) stavebního zákona nevyžadují stavební povolení ani ohlášení. Jak z uvedeného vyplývá, objekty přeložek technické infrastruktury nejsou předmětem projednávaného řízení.
- 31 Nedůvodná je dle žalovaného i námitka vztažená k provozu areálového osvětlení. K tomuto provozu se vztahuje jednoznačně podmínka stavebního povolení č. 19. Z podmínek provozu areálového osvětlení vyplývá, že jsou stanoveny takovým způsobem, aby mimo provozní dobu objektu obchodního domu bylo zcela vypnuto. V době provozu pak bude jeho intenzita regulována podle denní doby a způsobu a intenzity provozu obchodního domu. V podmínce č. 8 je stanoveno, že k žádosti o kolaudační souhlas nebo při závěrečné kontrolní prohlídce stavebník předloží studii vlivu světelných prvků stavby (tj. 2 osvětlené pylony pro označení obchodního domu, 3 osvětlení stavby pro reklamu na fasádě označující název obchodního domu a 4 osvětlené stavby pro reklamu na fasádě označující provozovny uvnitř obchodního domu) na okolní zástavbu, zpracovanou oprávněnou osobou, která prokáže splnění normových hodnot. Stavební úřad tedy stanovil takové podmínky, aby bylo zajištěno dodržení požadovaných normových hodnot a nemohlo dojít k tomu, že stavba bude zatěžovat světelnými prvky své okolí nepřiměřeně. Žalovaný toto ověřil a námitku v této věci vyhodnotil jako nedůvodnou.
- 32 Žalovaný dále zdůraznil, že řada námitek uplatněných žalobcem, jako např. otázka kapacity obchodního domu, kapacity parkoviště, nárůstu dopravy vyvolaném záměrem a nárůstu vyvolané hlukové zátěže byla předmětem řízení o umístění stavby a rovněž souhlasu s trvalým odnětím pozemků ze ZPF, který je podkladem územního řízení, a nikoliv stavebního řízení. V daném případě se většina odvolacích námitek, které žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal, shoduje s žalobními důvody.
- 33 Osoba zúčastněná na řízení 1) (vlastník pozemků dotčených stavbou a zároveň právní nástupce původního stavebníka, kterým byla společnost JTH Group, a.s.) se nejprve

ohradila proti účelové snaze žalobce zasáhnout do nabytých práv a narušit právní jistotu, upozornila, že žalobce využil v podstatě každý procesní nástroj, kterým se snažil dosáhnout zmaření anebo alespoň zásadního zkomplikování realizace záměru, byť o všech již bylo rozhodnuto v neprospěch žalobce. Kromě toho jsou žalobcovy námitky stále stejné, což znamená, že jednak nepatří do této fáze řízení, a dále, že již byly řádně vypořádány. Dále osoba zúčastněná na řízení 1) připomněla zásadní principy, jako je ochrana dobré víry, předvídatelnost práva, presumpce správnosti aktu veřejné moci, proporcionalita při kolizi několika právních principů. Uvedla, že zásah do pravomocně konstituovaných vztahů je podle judikatury správních soudů přípustný pouze tam, kde vady či nezákonnost správního rozhodnutí jsou způsobeny stavebníkem, nebo jde-li o příkrý a naprosto zjevný rozpor se základními zásadami územního plánování, ochrany životního prostředí a veřejného zdraví, o což se v daném případě nejedná. V ostatních případech však na stavebníka nelze přenášet povinnosti a pochybení orgánů veřejné moci, a to i pokud by k nim došlo. Zrušení napadeného rozhodnutí, resp. obou napadených rozhodnutí, na základě stále se opakujících, trvale nekonkrétních anebo nedůvodných vyjádření žalobce by byl z pohledu osoby zúčastněné na řízení 1) zásahem nepřiměřeným a nespravedlivým.

- 34 K žalobní námitce týkající se upření práva žalobce podat námitky osoba zúčastněná na řízení 1) odmítla tvrzení o tom, že absence poučení zapříčinila úzké vymezení žalobních námitek, které zůstaly cílené především na otázku účastenství v řízení, neboť žalobce sám připouští, že měl přístup k správnímu spisu, měl možnost se s ním seznámit, povědomí o skutkovém i procesním stavu měl úplné, což vyplývá z žalobcova popisu seznámení se se stavebním záměrem dopravního řešení dendrologické zahrady. Dále osoba zúčastněná na řízení odkázala na dikci ust. § 84 správního řádu a ztotožnila se s vyjádřením žalovaného k postupu dle odkazovaného ustanovení. K žalobní námitce zkrácení práva na nahlížení do spisu uvedla, že žalobce mohl požádat o prodloužení lhůty anebo o poskytnutí obsahu spisu v elektronické podobě, to však neučinil. K žalobní námitce záměrného zatajování stanoviska IPR ze strany stavebního úřadu uvedla, že žalobce svá tvrzení nijak neprokazuje.
- 35 K žalobní námitce nevypořádání odvolacích námitek osoba zúčastněná na řízení 1) uvedla, že jednotlivá dílčí tvrzení jsou nekonkrétní, proto se k nim nelze blíže vyjádřit, například žalobce v odvolání neuvádí jakoukoli zmínku o obsahu jakéhokoli závazného stanoviska, natož aby tvrdil konkrétní vadu nebo nezákonnost, zcela neurčitě formuloval i námitku proti údajné nadlimitní imisní zátěži při výstavbě i při následném provozu obchodního domu. K námitce proti hlukové studii uvedla, že žalobce již nesčetněkrát hlukové studie neúspěšně napadal, například i v řízení vedeném před Městským soudem v Praze ve věci 6 A 128/2019. K námitce vlivu stavebníka na okruh účastníků řízení uvedla, že stanovení okruhu účastníků je ve výlučné kompetenci správního orgánu, z pochybení stavebního úřadu nelze dovozovat propojení stavebního úřadu a stavebníka. K námitce absence dobré víry stavebníka uvedla, že stavebník po celou dobu správního řízení jednal výhradně v dobré víře, poukázala na pravomocné a soudem potvrzené rozhodnutí o umístění stavby. Žalobcem vytčené nedostatky či pochybení označila za nijak neobvyklé a neprokazující nedostatek dobré víry v pravomocné stavební povolení. Osoba zúčastněná na řízení 1) dále uvedla, že nedostatek dobré víry neprokazuje ani tvrzení o údajně cíleně zatajeném stanovisku IPR, upozornila, že Hl. m. Praha zastoupená Institutem plánování a rozvoje

hlavního města Prahy byla podle ust. § 85 odst. 1 stavebního zákona účastníkem územního řízení, IPR měl k dispozici veškeré procesní nástroje účastníka řízení, které mohl v předmětném územním řízení využít, což neučinil. Dále uvedla, že podmínky pro zrušení prvostupňového rozhodnutí z důvodu opominutí účastníka řízení zformulované v rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 29/2012-113 ze dne 18. 4. 2012, jsou uvedeny pouze jako příklady, kdy o tam popsaném procesním postupu lze uvažovat, zjevně nedůvodné anebo šikanózní námitky odvolatele nejsou jedinou a striktně danou podmínkou pro zrušení prvostupňového rozhodnutí, jak si účelově přizpůsobuje žalobce. Osoba zúčastněná na řízení 1) se dále ztotožnila s odůvodněním napadeného rozhodnutí o poměření účastenských práv žalobce a práv vyplývajících z dobré víry stavebníka, v této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2013 č.j. 4 As 126/2013-37, který se zabývá tím, zda procesní pochybení spočívající v opomenutí účasti vlastníka sousední nemovitosti v řízení způsobuje takovou nezákonnost, pro kterou musí být rozhodnutí odvolacím správním orgánem vždy zrušeno. Okrajově pak zmínila, že tvrzení žalobce o tom, že umísťovaná stavba je ve vzdálenosti 100 metrů, je silně zavádějící, žalobce se tímto dlouhodobě pokouší vyvolat dojem vyšší míry závažnosti dopadu do jeho práv, nežli tomu ve skutečnosti je.

- 36 Dále se osoba zúčastněná na řízení 1) vyjádřila k jednotlivým věcným žalobním námitkám. K námitce vlivu záměru na kvalitu i množství vody uvedla, že posouzení vlivu umístění stavby na území bylo předmětem územního řízení, jehož byl žalobce účastníkem. Ve stavebním řízení by k námitkám tohoto typu stavební úřad dle ust. § 114 odst. 2 stavebního zákona neměl přihlížet. Upozornila, že již v územním řízení bylo prokázáno, že zasakováním nedojde k ovlivnění hydrogeologických poměrů na okolních pozemcích (tj. negativnímu ovlivnění případných vodních zdrojů). Objekty pro odvod dešťových vod byly umístěny územním rozhodnutím o umístění stavby, objekty vodních děl, kterými jsou vodovodní řad, retenční nádrže, odlučovače ropných látek, odlučovače tuků, výústní objekt areálové dešťové kanalizace do vodního toku a vsakovací nádrž ve východní části areálu byly povoleny samostatným stavebním povolením příslušným speciálním stavebním úřadem. Osoba zúčastněná na řízení 1) dále poukázala na to, že žalobce si svoji nemovitost zakoupil v době platnosti územního plánu s vědomím, že se v sousedství nacházejí pozemky určené k výstavbě tohoto druhu staveb, zdroje imisí v daném území již existují, poblíž je mezinárodní dálnice D1, přičemž právě podél ní jsou v souladu s Politikou územního rozvoje umísťovány plochy pro průmyslový rozvoj. Ohledně námitky přeložky technické infrastruktury se osoba zúčastněná na řízení 1) ztotožnila s odůvodněním napadeného rozhodnutí, z něž vyplývá, objekty přeložek technické infrastruktury nejsou předmětem nyní projednávaného řízení. K námitce areálového osvětlení uvedla, že toto bylo předmětem územního řízení, podmínka byla stanovena nad rámec a z důvodu šetrnosti k sousedství a ochrany veřejného zájmu, dodržení podmínky bude prokázáno při kolaudaci nebo při závěrečné prohlídce. Dále osoba zúčastněná na řízení 1) nesouhlasila s žalobcovými návrhy na zajištění omezení automobilové dopravy za účelem dodržení hlukových limitů, objasnila, že v souladu s Metodikou prognózy intenzit generované dopravy bylo u dopravy vyvolané záměrem kalkulováno s tzv. vlivem přetažené dopravy. Vzhledem k existenci stávajících obchodních center v blízkosti záměru bylo uvažováno, že reálně stavba Kauflandu přiláká cca 15 % nových zákazníků, kteří do oblasti budou zajíždět, zbývajících 85 % budou stávající zákazníci, kteří by cestu do předmětné obchodní zóny vážili, i kdyby nedošlo k výstavbě záměru. Proto bylo vyhodnoceno, že záměr

vygeneruje cca 265 nových pohybů osobních vozidel za 24 hodin, což je oněch zmíněných 15 % nových zákazníků v rámci dopravní studie. K námitce souhlasu s trvalým odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu osoba zúčastněná na řízení uvedla, že je opožděná, respektive pro dané řízení nedůvodná, neboť byla vyřešena v rámci územního řízení.

- 37 Osoba zúčastněná na řízení 2) (stavebník) s podanou žalobou nesouhlasila, měla za to, že tvrzení žalobce jsou rozporná, nekoherentní, nahodilá, některá pak příliš obecná, žalobu označila za šikanózní.
- 38 K žalobcově účastenství uvedla, že nebylo její povinností označit účastníky řízení nebo kontrolovat jejich vymezení stavebním úřadem, neboť za zjištění a upřesnění okruhu účastníků odpovídá správní orgán, případné pochybení nelze klást k její tíži. Zdůraznila, že odvolání žalobce bylo přijato jako řádné a včasné a vedlo k vrácení věci stavebnímu úřadu k řádné přípravě odvolacího řízení, bylo tedy postupováno v souladu s právními předpisy, když žalobce nebyl vyzván k podání námitek proti záměru či doplnění odvolání. Žalobce měl nadto možnost seznámit se s obsahem spisu, epidemická situace v tomto není relevantní. Osoba zúčastněná na řízení 2) zdůraznila, že neznalost práva neomlouvá, žalobce měl vědět, že stavební úřad není povinen poučit jej o právu podávat námítky, o právu doplnit odvolání, či o tom, že rozhodnutí o opomenutém účastníkovi automaticky neznamená i zrušení stavebního povolení. Žalobce v odvolání ve znění jeho doplnění uplatnil i konkrétní věcné námítky, jde k jeho tíži, pokud je neuplatnil všechny, neboť tak mohl učinit bez jakéhokoli omezení. Podané námítky pak byly žalovaným řádně vypořádány. Osoba zúčastněná na řízení 2) odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2013, č.j. 4 As 126/2013-37, který považuje za příslušný. Dále obhajovala svoji dobrou víru ve správnost prvostupňového i napadeného rozhodnutí, uvedla, že tvrzení ve vztahu k povolení ke kácení dřevin, zemním pracím, stavbě oplocení či k územnímu řízení nemají vliv na existenci dobré víry v to, že je zcela oprávněna realizovat stavbu. Podotkla, že v praxi je chráněna dobrá víra samotná, a tedy ochrana dobré víry v nabytá práva na základě pravomocného rozhodnutí správního orgánu převažuje i nad legalitou, jelikož právě dobrá víra vyjadřuje princip spravedlnosti. V souvislosti s námitkou absence dobré víry pak odmítla tvrzení o údajně „nepohodlném“ stanovisku IPR či o „dohodnutém postupu“ se stavebním úřadem.
- 39 K věcnému posouzení odvolacích námitek osoba zúčastněná na řízení 2) zopakovala, že je považuje za řádně vypořádané. K námitce kvality a množství odtékající vody jakož i k námitce vodního režimu v průběhu výstavby uvedla, že objekty pro odvod dešťových vod, vsakovací jímka ani související objekty nejsou součástí řízení o vydání stavebního povolení. K námitce působení negativních vlivů v důsledku výstavby uvedla, že zájmy žalobce nejsou nepřiměřeně dotčeny, stavební úřad stanovil podmínky, které se týkají negativních vlivů výstavby, tím zatížil osobu zúčastněnou na řízení 2) ve prospěch žalobce. Námitku přeložky technické infrastruktury označila za bezpředmětnou, neboť přeložky technické infrastruktury nejsou předmětem řízení o vydání stavebního povolení. K námitce areálového osvětlení uvedla, že stavební povolení stanovuje podmínky provozu areálového osvětlení zcela jednoznačně. K námitce hlukové situace upozornila, že ji již Městský soud v Praze vypořádal jako nedůvodnou v rozsudku ve věci 6 A 128/2019. K námitce odnětí ze zemědělského půdního fondu uvedla, že také tato námitka byla předmětem řízení o umístění stavby a byla vypořádána odkazovaným rozsudkem jako

nedůvodná. K námitce výstavby suchého poldru uvedla, že výstavba objektů odvodnění není předmětem řízení o vydání stavebního povolení, vyjádření IPR ze dne 23. 11. 2017 se vztahuje pouze k územnímu řízení, není tedy možné dovozovat nezákonnost stavebního povolení, navíc se jednalo pouze o vyjádření, nikoli o závazné stanovisko ve smyslu ust. § 149 správního řádu.

- 40 Osoba zúčastněná na řízení 3) souhlasila s žalobní námitkou, že nebyla reflektována podmínka vybudování suchého poldru, uvedla, že tuto podmínku stanovil Institut plánování a rozvoje hl. m. Prahy s ohledem na umístění plánované stavby, její zastavitelnou plochu a rizika přívalových povodní v místě stavby např. při prudkých deštích. Tento suchý poldr má mít za cíl zachytit přebytečnou vodu z okolí a zamezit tak vzniku škod na majetku, které by tyto povodně z přívalových dešťů mohly způsobit. Ve stanovisku IPR bylo vybudování suchého poldru jednou z podmínek pro souhlas s realizací předmětné stavby. Tato podmínka však nebyla do výsledného stavebního povolení na stavbu zakomponována a požadavek IPR nebyl reflektován. Osoba zúčastněná na řízení 3) se k tomuto požadavku IPR připojuje a trvá na jeho splnění.
- 41 Dále uvedla, že při jednáních s investorem požadovala vybudování parkovacích míst u dendrologické zahrady, která by byla určena návštěvníkům tohoto turisticky vyhledávaného místa, a to v blízkosti vstupu do zahrady. Plánovaná stavba se totiž nachází v blízkosti této zahrady a bude mít na samotnou zahradu velký vliv, neboť se v okolí zvýší silniční provoz na komunikacích a bude se zde pohybovat zvýšený počet osob. Nová parkovací místa by tak měla řešit i případnou situaci, kdy by návštěvníci obchodního domu Kaufland využívali místa u dendrologické zahrady, čehož se osoba zúčastněná na řízení 3) obává. Její požadavek též nebyl ve stavebním povolení závazně zakotven.
- 42 Dále uvedla, že s projektovou dokumentací vyslovila souhlas s výhradami požadavku na úpravu kruhového objezdu, kdy požadovala dvouproutý objezd bez vyústění chodníku, a požadavku na výstavbu chodníků a bezpečného přechodu pro chodce přes komunikaci K Dálnici od nejbližší zastávky MHD „Čestlice, aquapark“, případně vybudování dvou nových zastávek MHD v bezprostřední blízkosti obchodního centra na komunikaci K Dálnici, neboť ve stávajícím projektu není zakreslena možnost bezpečného pěšího spojení daného obchodního centra se zastávkou MHD, přičemž je předpokládáno, že návštěvníci obchodního centra budou dopravu MHD využívat. Výhrady a požadavky osoby zúčastněné na řízení na vybudování úpravě kruhového objezdu a řešení přístupu k zastávkám MHD však též nebyly ve výsledném stavebním povolení závazně zakotveny.
- 43 V replice k vyjádření žalovaného žalobce namítl, že žalovaný ve vyjádření předložil několik nepravdivých tvrzení, například o tom, jak je dle žalovaného navrženo řešení odvodnění staveniště, neboť žalovaným zmíněná vsakovací jímka se na místě označeném žalovaným nemá ani nemůže nacházet, nebo o tom, jak je dle žalovaného řešeno budoucí odvádění dešťových vod ze stavby, neboť je jisté, že žalovaným označená vodoteč má omezené možnosti vsakování kvůli vysoké hladině podzemní vody a kvůli nepatrné propustnosti sedimentů. Oboje tvrzení žalobce dokládal projektovou dokumentací a tzv. Průvodní zprávou k OD Kaufland („obchodní dům „KAUFLAND Křeslice“ ulice K Dálnici, 251 01 Praha – východ, A.1 Průvodní zpráva, B.1 Souhrnná technická zpráva společná pro všechny povolení, stav ke dni 24. 11. 2019“). Neřízené vypouštění dešťových

vod v průběhu výstavby dále dokládal i Oznámením podlimitního záměru („Oznámení podlimitního záměru podle § 4, odst. 1 písm. d) zákona č. 100/2001 Sb., ve znění zákona pozdějších změn., o posuzování vlivů na životní prostředí v rozsahu přílohy č. 3a“). Žalovaný v napadeném rozhodnutí nereflexuje, že po zmenšení rozlévací plochy dočasnými stavbami a deponiemi a případně i zbudovanými základovými deskami dojde k mnohonásobnému snížení vsakovací schopnosti a několikanásobnému zvýšení rychlosti odtoku povrchových vod. Žalobce shrnul, že popsání vsakování nemůže být funkční, nemůže být fyzicky možné.

- 44 Žalobce si dále stěžoval na to, že podmínka bránící hluku o víkendech a svátcích je natolik neurčitá a alibistická, že není vymahatelná, a stavebník již podle toho v praxi postupuje a jeho personál se hájí tím, že hlukový limit není stanoven. Uvedený žalobcův názor vágnosti podmínky potvrdila v e-mailové korespondenci i právnička Úřadu městské části Praha 11. Za této situace nelze tvrdit, že stavební úřad by s největší pravděpodobností rozhodl stejně a provedení stavby by znovu povolil, protože je zjevné, že minimálně ve třech výše popsáných oblastech, tzn. nakládání s dešťovými vodami, ochrana před hlukem a provoz areálového osvětlení, jsou žalobcovy námitky důvodné. Žalobce dále opakovaně rozporoval závěr žalovaného, že záměr je v souladu s veřejným zájmem, poukazoval na zjevný rozpor s veřejným zájmem na ochraně zemědělského půdního fondu. To, že žalobce není povolán k ochraně veřejného zájmu, nezabavuje žalobce práva na něj poukázat. Žalobce dále upozornil na nepravdivé tvrzení žalovaného, že pro stavby zařízení staveniště je vydáváno samostatné územní rozhodnutí a stavební povolení, když stavebník podal takovou žádost až 18. 6. 2021, tedy dva měsíce poté, co bylo žalobcovo odvolání s touto námitkou zamítnuto a stavba již několik měsíců probíhala. Žalobce pak demonstroval benevolentní přístup k stavebníkovi i tím, že když stavební úřad při kontrolní prohlídce staveniště zaznamenal druhé, nepovolené staveniště, popsal situaci do protokolu o kontrole zkráceně tak, že nepovolené oplocení popsal jako „několik zábran proti pádu do stavební jámy“ a nepovolené stavební buňky popsal jako „několik buněk odložených jako stavební materiál“.
- 45 Žalobce se dále v replice vymezil proti vyjádření osoby zúčastněné na řízení 1), zejména poukazoval na její nezákonné postupy, včetně postupu vedoucímu k nezákonnému povolení kácení, a ignorování stanovisek, zejména stanoviska IPR o nezbytnosti koordinovat výstavbu s realizací suchého poldru na Botiči.
- 46 K vyjádření osoby zúčastněné na řízení 2) poznamenal, že v rozptylové studii z prosince 2016 se píše o průměrné roční koncentraci benzo-a-pyrenu, která se pohybuje nad úrovní imisního limitu.
- 47 Žalobce závěrem zopakoval, že pokud by stavebník spolu se stavebním úřadem bývali nezatajili stanovisko IPR s požadavkem na koordinaci se suchým poldrem, stavba by v danou chvíli nemohla být umístěna, natož povolena, a neprobíhala by, a to po několik následujících let. Tudíž ani nové stavební řízení požadované žalobcem nijak nezasáhne do případně legálně nabytých práv stavebníka. Požadovanou určitější specifikaci podmínek nového stavebního povolení, což lze považovat za minimální očekávatelný přínos obnoveného stavebního řízení, je nutné hodnotit jako plně oprávněný nárok žalobce, jako

osoby, která bude přímo dotčena výstavbou a zejména provozem záměru po následující desítky let.

- 48 V doplnění žaloby ze dne 12. 11. 2021 žalobce s odkazem na probíhající soudní řízení před Městským soudem v Praze v související věci udělení společného souhlasu s provedením stavebního záměru zařízení staveniště pro potřeby předmětné stavby pod sp.zn. 10 A 90/2021 uvedl, že stavební úřad v rámci odkazovaného soudního řízení tvrdí, že „*Odvádění dešťových vod v průběhu výstavby obchodního domu bylo nicméně řešeno ve stavebním řízení, jehož předmětem bylo povolení stavby obchodního domu.*“ Tím stavební úřad potvrzuje názor žalobce, že tyto otázky mají být řešeny ve stavebním řízení ke stavbě obchodního domu. Žalobce shrnul, že stavební úřad v rozporu se svými předchozími vyjádřeními tvrdí, že tyto otázky nebyly předmětem společného řízení o zařízení staveniště obchodního domu. Žalobce tedy namítl, že stavební úřad v rámci řízení o zrušení stavebního povolení k obchodnímu domu tvrdí, že odvádění dešťových vod se řeší v řízení o společném souhlasu k staveništi, a v rámci řízení o zrušení společného souhlasu k staveništi tvrdí, že odvádění dešťových vod již bylo řešeno v řízení o stavebním povolení k obchodnímu domu.
- 49 K prvnímu okruhu žalobních námitek Městský soud v Praze zjistil z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným následující rozhodné skutečnosti.
- 50 Stavební úřad zahájil dne 3. 12. 2019 k žádosti původního stavebníka řízení o povolení stavby, které vyústilo vydáním stavebního povolení ze dne 2. 1. 2020. Ve stavebním povolení je uvedeno, že stavební úřad při stanovení okruhu účastníků stavebního řízení posuzoval vliv provádění stavby, které je předmětem stavebního řízení, vycházel mimo jiné z toho, na rozdíl od územního řízení má stavební řízení povahu spíše technologickou, je neveřejné a jeho okruh účastníků je užší, neboť již nejsou posuzovány skutečnosti týkající se vlivu stavby na okolí, důsledků budoucí existence a provozu stavby na okolí a podobně. Do okruhu účastníků řízení zařadil mimo stavebníka vlastníky dotčených pozemků či staveb, dále vlastníky pozemků a staveb ležících v bezprostřední blízkosti pozemků stavby, nebo ve vzdálenosti stavby do cca 100 m, jejichž vlastnické právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo právo odpovídající věcnému břemenu k těmto pozemkům, může být prováděním stavby přímo dotčeno. U vlastníků jiných než uvedených nemovitostí nebo práv odpovídajících věcnému břemeni dospěl stavební úřad k názoru, že nemůže být jejich vlastnické právo či právo odpovídající věcnému břemeni k pozemkům a stavbám na nich přímo dotčeno prováděním stavby. Stavební úřad vyznačil na stavebním povolení doložku právní moci dnem 4. 2. 2020.
- 51 Podáním ze dne 7. 7. 2020 se žalobce proti napadenému rozhodnutí odvolal. Uvedl a doložil, že se o vydání stavebního povolení dozvěděl z textu rozhodnutí odboru ochrany prostředí žalovaného ze dne 9. 6. 2020, doručeného mu dne 15. 6. 2020, označil se za opominutého účastníka. V podaném odvolání vznesl především odvolací námitku, jejíž podstatou je nesouhlas s názorem stavebního úřadu o tom, že žalobce není povolovanou stavbou přímo dotčen na svých právech. Namítal, že v jeho případě se o přímé dotčení jedná už jen proto, že vlastní pozemek ve vzdálenosti pozemků stavby do cca 100 m. Bez ohledu na vzdálenost pozemků namítl přímé dotčení na svých právech tím, že stavba bude mít vliv na kvalitu a množství odtékající vody a bude docházet k znečištění a především pak k rozvodnění potoka protékajícího jeho pozemkem, dále tím, že výstavba i provoz

stavby přinesou imise v podobě zvýšeného hluku, prašnosti, pachů, vibrací, osvětlení, znečištění podzemních vod, a dále tím, že výstavba během přeložky technické infrastruktury omezí možnost žalobce užívat hlavní přístupovou cestu k svým nemovitostem.

- 52 Stavební úřad předložil podané odvolání žalovanému dne 19. 8. 2020 s tím, že jej považuje za nepřipustné. Žalovaný následně dne 12. 10. 2020 podle ust. § 92 odst. 2 správního řádu sdělil, že odvolání je přípustné, a vrátil jej stavebnímu úřadu k provedení úkonů ve smyslu ust. § 86 odst. 2 správního řádu. Poukázal na to, že v územním řízení vymezil stavební úřad účastníky řízení tak, že za ně považoval subjekty (včetně žalobce), jejichž stavby a pozemky se nachází v bezprostřední blízkosti pozemků určených ve stavbě v blízké vzdálenosti stavby (do cca 200 m), žalovaný předpokládal, že stavební úřad určil vzdálenost 200 z důvodu možné změny dopravních poměrů, hluku, znečištění ovzduší a podobně, přičemž všechny tyto možné zásahy jsou podobné u provádění stavby, a není tak zřejmé, proč by ve stavebním řízení byli dotčeni pouze vlastníci pozemků do 100 m. Upozornil, že žalobce nadto splňuje i stavebním úřadem vymezenou užší podmínku vlastnictví pozemků do 100 m, neboť jeho nejbližší pozemek je vzdálen právě 100 m.
- 53 Podáním ze dne 14. 10. 2020 žalobce doplnil odvolání. V doplnění označil nezákonné podkladové rozhodnutí, a to rozhodnutí Úřadu městské části Praha – Křeslice ze dne 20. 11. 2018 o povolení kácení dřevin rostoucích mimo les na pozemcích plánované výstavby, jehož nezákonnost žalobce prokazuje rozhodnutím odboru ochrany prostředí žalovaného ze dne 17. 9. 2020. Na základě uvedeného navrhl, aby žalovaný stavební povolení zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému řízení. Z obsahu odkazovaného rozhodnutí odboru ochrany prostředí žalovaného ze dne 17. 9. 2020 městský soud zjistil, že se týkalo zamítnutí žalobcova odvolání a potvrzení rozhodnutí Úřadu městské části Praha – Křeslice ze dne 14. 4. 2020 ve věci žádosti o obnovu řízení o povolení kácení dřevin za účelem údržby a budoucího využití tam označených pozemků v k. ú. Křeslice. Odbor ochrany prostředí žalovaného konstatoval, že bylo vydáno nezákonné rozhodnutí, neboť se ve skutečnosti jednalo o kácení dřevin pro účely stavebního záměru a bylo tedy nezbytné místo rozhodnutí o povolení kácení vydat závazné stanovisko orgánu ochrany přírody v územním řízení. Uvedl, že na rozdíl od řízení o povolení kácení dřevin byl žalobce účastníkem územního řízení a mohl by se v územním řízení účastnit úkonů správních orgánů. Odbor ochrany prostředí žalovaného konstatoval závažné porušení procesních práv žalobce, shledal i další vady řízení, které prvostupňovému orgánu nad rámec vytkl. Neshledal nicméně naplnění procesních podmínek pro obnovu řízení ani zahájení přezkumného řízení.
- 54 Dne 26. 10. 2020 stavební úřad podle ust. § 86 odst. 2 správního řádu zaslal stejnopis podaného odvolání všem účastníkům, kteří se mohli proti rozhodnutí odvolat, a vyzval je, aby se k němu ve lhůtě patnácti dní vyjádřili.
- 55 Přípisem ze dne 11. 11. 2020 stavební úřad žalobci oznámil, že žalobce je účastníkem řízení, doručil mu stavební povolení ze dne 2. 1. 2020 a informoval ho o možnosti nahlížet do spisu, s tím, že stavební úřad neodešle celý spis žalovanému k provedení odvolacího řízení před 1. 12. 2020. Dle Evidence nahlížení do spisu žalobce do spisu nahlédl dne 25. 11. 2020, 2. 12. 2020 a 16. 12. 2020.

- 56 Přípisem ze dne 18. 12. 2020, odeslaným dne 21. 12. 2020, stavební úřad předložil odvolání spolu se správním spisem žalovanému, vzhledem k tomu, že stavební úřad neshledal podmínky pro zrušení nebo změnu rozhodnutí podle ust. § 87 správního řádu.
- 57 Podáním ze dne 21. 12. 2020 žalobce znovu doplnil odvolání; toto doplnění označil jako doplnění II. Namítl zhoršení životního prostředí v okolí a zhoršení pohody svého bydlení, jak v období výstavby (hluk, prašnost, výkopové práce na příjezdové cestě, riziko povodní po odstranění ornice atd.), tak v období provozu (hluk, zápach, emise, dopravní problémy, znečištění a riziko povodní na vodním toku na hranici zahrady, světelný smog atd). Namítl i zhoršenou bezpečnost vzhledem ke klientele obchodního domu, možnost různých sociopatologických jevů na nepřetržitě přístupném parkovišti v blízkosti dálnice a hlavního města, namítl snížení hodnoty žalobcovy nemovitosti. Nesouhlasil s vyjádřením osoby zúčastněné na řízení 2) k odvolání ze dne 7. 7. 2020 v tom směru, že by žalobcova cíle bylo dosaženo pouhým uznáním za účastníka. K tomu namítal, že se neodvolával proto, aby byl bez dalšího uznán za účastníka, ale aby mohl svoje práva spojená s účastenstvím v plné míře uplatnit, k čemuž dojde až při zahájení regulérního stavebního řízení.
- 58 Dne 25. 1. 2021 a dne 15. 3. 2021 žalobce dle Protokolů o nahlédnutí do spisu nahlížel u žalovaného do správního spisu.
- 59 Podáním ze dne 15. 3. 2021 žalobce opět doplnil odvolání; označil jej jako doplnění III. Má-li být přihlíženo k hlukové studii z roku 2018, která redukovala počet automobilů na 280 denně, pak požadoval, aby stavba byla povolena až poté, co bude technicky zajištěno nepřekračování uvedeného počtu, navrhoval například instalaci automatické závory, která zajistí, aby na parkoviště nebylo vpuštěno víc než 280 vozidel denně. Dále požadoval, aby podmínky souhlasu s trvalým odnětím zemědělské půdy ze Zemědělského půdního fondu byly zapracovány přímo do textu stavebního povolení tak, aby příslušné orgány mohly kontrolovat jejich dodržení přímo s personálem přítomným na staveništi, a dále požadoval zajistit, aby nový stavebník byl povinen dodržet podmínku uloženou původnímu stavebníku spočívající v předložení dohody o využití ornice uzavřenou s odběratelem ornice odboru ochrany prostředí žalovaného.
- 60 Podáním ze dne 29. 3. 2021 žalobce naposledy doplnil odvolání (doplnění odvolání IV). Požadoval, aby byly dodrženy a ve stavebním povolení zohledněny podmínky stanovené Institutem plánování a rozvoje hlavního města Prahy v jeho vyjádření ze dne 23. 11. 2017, které k doplnění odvolání přiložil. Zdůraznil, že IPR souhlasil se stavbou obchodního domu pouze za předpokladu koordinace s výstavbou suchého poldru na Botiči, aby došlo k dokončení poldru dříve nebo současně s realizací obchodního domu. Namítl dále, že nestačí zohlednění zřízení poldru případně až při kolaudaci stavby, neboť k významnému zrychlení odtoku povrchových vod dochází již skryvkou ornice a dále zejména okamžikem zbudování zpevněných ploch. Dále uvedl, že námitka koordinace s realizací suchého poldru se týká i okružní křižovatky povolené stavebním povolením ze dne 14. 2. 2020 a vodního díla povoleného stavebním povolením ze dne 9. 6. 2020.
- 61 V napadeném rozhodnutí žalovaný nejprve zdůvodnil obdobně jako v opatření ze dne 12. 10. 2020, že žalobcovo odvolání je nutno považovat za řádné a včasné odvolání účastníka

řízení. Žalovaný shledal nedůvodný požadavek žalobce na zrušení napadeného rozhodnutí a vedení nového stavebního řízení tak, aby měl žalobce možnost podat námitky, o kterých bude v rámci stavebního řízení rozhodnuto. Žalovaný uvedl, že při aplikaci ust. § 84 odst. 3 správního řádu je při vedení řízení po podání odvolání třeba zvlášť dbát oprávněných zájmů účastníků, kteří byli v dobré víře. Je třeba rozlišovat případy, kdy s účastníkem správní orgán prvního stupně v řízení jednal, ale pak mu z nějakého důvodu (např. v důsledku opomenutí) rozhodnutí neoznámil, a účastníkem, se kterým správní orgán vůbec nejednal, neboť jej za účastníka řízení nepokládal. Zatímco v prvním případě měl daný účastník možnost hájit svá práva v řízení před správním orgánem prvního stupně, v druhém případě trpí rozhodnutí prvního stupně závažnou vadou již jen proto, že bylo určitému subjektu zcela znemožněno se správního řízení účastnit. Žalovaný připustil, že takovou vadu lze zpravidla stěží napravit v odvolacím řízení a může být sama o sobě důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání správnímu orgánu prvního stupně. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2012 č.j. 1 As 29/2012-113 však připomněl, že v konkrétních případech nelze vyloučit upřednostnění dobré víry účastníků v pravomocné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a je namístě odvolání opomenutého účastníka zamítnout. Takový je dle žalovaného i posuzovaný případ. Žalovaný uvedl, že ověřil, že stavební úřad vyzval žalobce k seznámení se s podklady rozhodnutí tak, aby se k nim mohl vyjádřit před předložením věci do odvolacího řízení, což také opakovaným nahlížením do spisu využil. Je také zřejmé, že žalobce v původním odvolání i v jeho doplněních uplatnil nejen procesní námitky vztahené k jeho postavení účastníka stavebního řízení, ale zejména i konkrétní námitky k provádění předmětné stavby. Všechny uplatněné věcné námitky pak žalovaný sám podrobně vypořádává v napadeném rozhodnutí, a vzhledem k tomu, že je shledává pro zrušení stavebního povolení jako nedůvodné, v případě nového projednání lze důvodně předpokládat, že by stavební úřad s největší pravděpodobností rozhodl shodně, tj. provedení stavby by znovu povolil. Uvedl, po poměření procesního pochybení stavebního úřadu v určení účastníků stavebního řízení a oprávněného zájmu stavebníka dospěl k závěru, že tento zájem vyplývající z dobré víry převažuje, svoji úvahu podepřel citací z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2013 č.j. 4 As 126/2013-37.

62 K druhému okruhu žalobních námitek Městský soud v Praze z obsahu správního spisu zjistil následující relevantní skutečnosti.

63 Námitky vznesené v odvolání ze dne 7. 7. 2020 o nakládání s odpadními a dešťovými vodami žalovaný vyhodnotil jako nedůvodné, neboť objekty určené k nakládání s odpadními a dešťovými vodami nejsou předmětem nyní projednávaného řízení. Objekty pro odvod dešťových vod byly umístěny územním rozhodnutím o umístění stavby ze dne 11. 10. 2018; pro objekty vodních děl, kterými jsou vodovodní řad, retenční nádrže, odlučovače ropných látek, odlučovače tuků, výústní objekt areálové dešťové kanalizace do vodního toku a vsakovací nádrž ve východní části areálu, bylo vydáno samostatné stavební povolení příslušným speciálním stavebním úřadem dne 9. 6. 2020; přípojka splaškové kanalizace je objektem, který nevyžaduje stavební povolení ani ohlášení. Rovněž námitky proti hlučným stavebním pracem shledal žalovaný nedůvodnými, a to z důvodu, že protihluková opatření byla upravena v podmínce č. 16 stavebního povolení (z níž žalovaný citoval), a to tak, aby negativní vliv prováděných stavebních prací na okolí nebyl nepřiměřený. Dále žalovaný uvedl, že v projektové dokumentaci v Souhrnné technické

zpráve jsou v kapitole B.8 uvedeny Zásady organizace výstavby, zahrnující opatření pro ochranu životního prostředí a řešení hluku v době výstavby včetně stanovení protihlukových opatření. Protihluková opatření byla navržena na základě vypracované hlukové studie z prosince 2016 (aktualizace květen 2018). Žalobcem namítané negativní důsledky spočívající ve ztížené možnosti usnutí v době, pro kterou nejsou omezeny hlučné stavební práce, žalovaný hodnotil jako nepřiměřený požadavek, dále uvedl, že hlučné stavební práce nebudou probíhat v době nočního klidu a jejich průběh o víkendech a svátcích bude omezen. K námitce přeložky technické infrastruktury žalovaný uvedl, že jde o objekt, který byl umístěn územním rozhodnutím ze dne 11. 10. 2018 a který nevyžaduje stavební povolení ani ohlášení, není tedy předmětem nyní projednávaného řízení. K námitce odvodnění staveniště žalovaný nejprve uvedl, že pro stavby zařízení staveniště je vydáváno v samostatně vedeném společném řízení územní rozhodnutí a stavební povolení. Dále k této námitce žalovaný v napadeném rozhodnutí s odkazem na projektovou dokumentaci uvedl, že pro odvodnění staveniště je navržena do doby zprovoznění odtoku dešťových vod retenovaných do vodoteče vsakovací jímka ve východní části areálu, v místě budoucí souvisící výstavby parkovacích ploch pro úpravu dopravního řešení dendrologické zahrady. Vsakovací jímka byla umístěna územním rozhodnutím ze dne 11. 10. 2018 a povolena stavebním povolením speciálního stavebního úřadu ze dne 9. 6. 2020. K námitce týkající se provozu areálového osvětlení žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na podmínku č. 19 stavebního povolení, uvedl, že z ní vyplývá stanovení podmínek provozu tak, aby mimo provozní dobu obchodního domu bylo osvětlení zcela vypnuto, v době provozu pak bude jeho intenzita regulována podle denní doby a způsobu a intenzity provozu obchodního domu. Dále žalovaný odkázal na podmínku č. 8, ukládající stavebníkovi předložit k žádosti o kolaudační souhlas nebo při závěrečné kontrolní prohlídce studii vlivu světelných prvků stavby na okolní zástavbu, která prokáže splnění normových hodnot. Stavební úřad tedy stanovil takové podmínky, aby bylo zajištěno dodržení požadovaných normových hodnot a nemohlo dojít k tomu, že stavba bude zatěžovat světelnými prvky své okolí nepřiměřeně.

- 64 K námitce ze dne 14. 10. 2020 (doplnění odvolání), v níž žalobce namítá existenci nezákonného podkladového rozhodnutí Úřadu městské části Praha – Křeslice ze dne 20. 11. 2018 o povolení kácení dřevin rostoucích mimo les na pozemcích plánované výstavby, se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevyjádřil.
- 65 K námitkám ze dne 21. 12. 2020 (doplnění odvolání II) se žalovaný vyjádřil tak, jak je shrnuto v bodu 61 odůvodnění tohoto rozsudku, neboť námitky vznesené v doplnění odvolání II posoudil jako námitky stran opominutí žalobcova účastenství v řízení.
- 66 K námitkám ze dne 15. 3. 2021 (doplnění odvolání III) žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že hodnocení hlukové situace z dopravy vyvolané provozem stavby bylo součástí řízení o umístění stavby. Namítané hlukové studie a závazné stanovisko Hygienické stanice byly rovněž podklady řízení o umístění stavby, v uvedeném územním řízení byla vypořádávána námitka týkající se hlukové zátěže. Požadavek na kontrolu nad dodržením předpokládaného provozu žalovaný odmítl jako neopodstatněný. Žalovaný obhajoval hlukovou studii, uvedl, že nedojde-li ke změně kapacity obchodního zařízení, není důvodné předjímat výrazné překročení předpokládaného nárůstu dopravní zátěže v místě stavby. Dále uvedl, že otázka kapacity obchodního domu, kapacity parkoviště, nárůstu

dopravy vyvolaném záměrem a nárůstu vyvolané hlukové zátěže byla předmětem řízení o umístění stavby. K námitce týkající se trvalého odnětí pozemků ze Zemědělského půdního fondu žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že souhlas s trvalým odnětím pozemků ze ZPF je podkladem územního řízení, a nikoliv stavebního řízení. Otázka závazného stanoviska odboru ochrany prostředí žalovaného o odnětí pozemků z ZPF byla v územním řízení řešena. V textu územního rozhodnutí byla stanovena podmínka vycházející ze závazného stanoviska, kterým bylo odsouhlaseno vyjmutí pozemků pro stavby ze ZPF, spočívající v zapracování podmínek souhlasu s trvalým odnětím zemědělské půdy ze ZPF do projektové dokumentace, přičemž projektová dokumentace je stejně závazná jako textová část stavebního povolení.

- 67 K námitkám ze dne 29. 3. 2021 (doplnění odvolání IV) žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že doplnění odvolání se týká odvodu dešťových vod ze stavby a objekty odvodnění stavby nejsou součástí nyní projednávaného stavebního povolení. V podrobnostech odkázal na část odůvodnění napadeného rozhodnutí ohledně odvodnění stavební jámy, jakož i odvodu dešťových vod ze stavby po její realizaci.
- 68 Z vlastní rozhodovací činnosti je Městskému soudu v Praze znám obsah územního rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 11. 10. 2018, v němž stavební úřad vydal podle ust. § 79 a 92 stavebního zákona a vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu rozhodnutí o umístění stavby, a obsah rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2019, v němž žalovaný zamítl mimo jiné odvolání podané žalobcem a potvrdil územní rozhodnutí ze dne 11. 10. 2018. Rovněž je Městskému soudu v Praze z vlastní rozhodovací činnosti znám rozsudek městského soudu ze dne 3. 3. 2020 č.j. 6 A 128/2019-82. Z uvedených dokumentů soud zjistil, že v průběhu územního řízení vznesl žalobce námitky překročení imisního limitu pro benzo(a)pyren, nevyhodnocení imisí pro ochranu ekosystému, konkrétně imise dusíku Nox, nesoulad umístění stavby s veřejným zájmem, překročení hygienických limitů pro hluk a možné přítomnosti zvláště chráněných druhů v lokalitě, které stavební úřad vyhodnotil nedůvodné. V průběhu odvolacího řízení žalobce nesouhlasil s klasifikací záměru jako podlimitního (z hlediska posuzování vlivu na životní prostředí), uplatnil námitky ohledně dodržení nejvyšších přípustných hodnot hluku a znečištění ovzduší, ohledně nedostatku stromů na navrženém parkovišti, dále nesouhlasil s odnětím zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu, namítal neaktuálnost stanovisek dotčených orgánů, nedoložení výjimky z ochranných podmínek zvláště chráněného druhu čmeláka a neozohlednění rizika ohrožení mokřadní vegetace rostlin, rozpor umístění stavby s územním plánem z důvodu narušení plochy zeleně komunikací. Vznesené námitky byly v rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2019 vypořádány. V navazujícím soudním řízení žalobce víceméně opakoval argumentaci obsaženou v odvolacích námitkách.
- 69 Z úřední činnosti je dále Městský soud v Praze seznámen s obsahem rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 29. 6. 2021 o udělení společného souhlasu – územního souhlasu a souhlasu s provedením ohlášeného stavebního záměru nazvaného „Zařízení staveniště pro potřeby výstavby OD Kaufland Křeslice“, kdy u městského soudu je vedena žaloba o zrušení uvedeného rozhodnutí pod sp.zn. 10 A 90/2021.

- 70 Při jednání konaném před Městským soudem v Praze dne 18. 11. 2021 účastníci řízení a osoby zúčastněné na řízení 1) a 2) setrvali na svých stanoviscích. Osoba zúčastněná na řízení 3), se k jednání nedostavila, soud proto vycházel z jejího písemného vyjádření k věci. Městský soud v Praze při jednání provedl důkazy předložené žalobcem, a to Oznámení podlimitního záměru dle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, listiny související se soudním řízením ve věci 10 A 90/2021, dále rozhodnutí odboru ochrany prostředí žalovaného ze dne 17. 9. 2020, v němž bylo rozhodováno o obnově řízení o povolení kácet stromy, vyjádření Institutu plánování a rozvoje hlavního města Prahy ze dne 23. 11. 2017, dále územní rozhodnutí ze dne 11. 10. 2018 a související rozhodnutí odvolacího orgánu ze dne 20. 6. 2019. Ostatní žalobcem označené důkazy soud neprovedl z důvodu nadbytečnosti, neboť má za to, že napadené rozhodnutí lze řádně posoudit i bez dalšího doplnění dokazování. Pro úplnost pak městský soud uvádí, že řada listin navržených žalobcem k důkazům jsou součástí správního spisu, tudíž nejsou předmětem dokazování při jednání před soudem.
- 71 Soud žalobu projednal v přednostním pořadí ve smyslu ust. § 56 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) s ohledem na skutečnost, že v ní jde otázku zákonnosti povolení stavby, jejíž výstavba již probíhá.
- 72 Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
- 73 O podané žalobě městský soud uvažil takto.
- 74 Účastenství ve stavebním řízení je upraveno ust. § 109 stavebního zákona; jedná se o speciální úpravu ve vztahu k obecnému vymezení účastníků řízení dle ust. § 27 správního řádu. S přihlédnutím k ust. § 192 odst. 1 stavebního zákona, dle něhož se na postupy a řízení použijí ustanovení správního řádu, pokud tento zákon nestanoví jinak, se úprava zakotvená ve správním řádu neuplatní. Účastníky stavebního řízení tak mohou být pouze osoby naplňující podmínky obsažené v ust. § 109 písm. a) až g) stavebního zákona.
- 75 Podle § 109 písm. e) stavebního zákona je účastníkem stavebního řízení pouze vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno. Z citovaného ustanovení je zřejmé, že zákon podmínil účastenství osob ve stavebním řízení splněním dvou podmínek, a to vlastnictvím sousedního pozemku nebo stavby na něm a možností přímého dotčení jejich vlastnického práva prováděním stavby.
- 76 Pojem sousedství je třeba dle konstantní judikatury chápat v širším slova smyslu; o tom ostatně není mezi účastníky řízení sporu. Sousedními pozemky proto jsou nejen pozemky, které s plánovanou stavbou bezprostředně sousedí, ale mohou jimi být (za splnění podmínky eventuálního přímého dotčení) též pozemky od ní značně vzdálené, jak vyplývá z nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 19/99. Nález Ústavního

soudu ze dne 7. 4. 2005, sp. zn. III. ÚS 609/04, pak lze zjednodušeně shrnout tak, že mezující sousedé budou účastníky územního a stavebního řízení vždy, zato vzdálenější sousedé mohou být účastníky těchto řízení s přihlédnutím k okolnostem konkrétního případu.

- 77 Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným soud zjistil, že pozemky žalobce zapsané na l.v. X v k.ú. X, parc. č. XA, XB, XC, XD, XE a XF, leží v blízkosti předmětné stavby. Soud v této souvislosti uzavírá, že první podmínka účastenství ve stavebním řízení (tj. vlastnictví sousedního pozemku nebo stavby na něm) byla ze strany žalobce splněna. Jak již soud uvedl výše, samotná existence vlastnického práva není postačující k učinění závěru o účastenství osoby z tohoto práva oprávněné. Podle ust. § 109 písm. e) stavebního zákona musí nastat též druhá podmínka spočívající v tom, že práva takové osoby mohou být prováděním stavby přímo dotčena. V této souvislosti městský soud připomíná, že neurčitý právní pojem „přímo dotčen na vlastnickém právu“ uvedený v ust. § 109 písm. e) stavebního zákona je třeba vykládat vždy s ohledem na konkrétní okolnosti spočívající v povaze stavby a jejích možných dopadech na okolí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, č.j. 1 As 16/2008-48); blíže se uvedený soud výkladu tohoto pojmu věnoval např. v rozsudku ze dne 19. 6. 2009, č.j. 5 As 67/2008-111, publ. pod č. 2029/2010 Sb. NSS, v němž uvedl, že přímým dotčením lze nepochybně rozumět především dotčení stíněním, hlukem, prachem, pachem, zápachem, kouřem, vibracemi, světlem apod., tj. různé imise (§ 127 odst. 1 dříve platného občanského zákoníku). Imisemi se obecně rozumí výkon vlastnického práva, kterým se zasahuje do cizího vlastnického nebo jiného práva nad míru přiměřenou poměrům. V rozsudcích ze dne 25. 5. 2016, č.j. 1 As 35/2016-38, či ze dne 11. 4. 2019, č.j. 4 As 17/2019-68, pak Nejvyšší správní soud vyslovil, že pro naplnění definice účastenství postačuje pouhá možnost přímého dotčení na právech nebo povinnostech rozhodnutím, které má být ve správním řízení vydáno. Tato možnost přitom musí být reálně myslitelná, nikoliv pouze hypotetická. Zároveň musí být splněna podmínka, že práva nebo povinnosti mohou být rozhodnutím dotčeny přímo, tedy bezprostředně. Je povinností správního orgánu v jednotlivých případech posoudit, kteří z vlastníků sousedních pozemků a staveb na nich mohou být konkrétním rozhodnutím dotčeni přímo. V návaznosti na to lze zmínit též rozsudek ze dne 29. 6. 2011, č.j. 7 As 54/2011-91, v němž Nejvyšší správní soud dovodil, že je přímým dotčením nutno rozumět takovou možnou změnu poměrů v lokalitě vyvolanou zamýšlenou stavbou, která má vliv na podstatu, obsah nebo výkon vlastnických či jiných relevantních práv těmi, kdo tato práva mají. V posuzovaném případě Městský soud v Praze přihlédl k charakteru povolované stavby a jejímu účelu (stavba obchodního domu), jakož i k charakteru a účelu vlastnického práva žalobce (rodinné bydlení), a shledal, že žalobce jak při realizaci stavby, tak při jejím následném provozu může být přímo dotčen na svých právech nad míru přiměřenou poměrům imisemi z výstavby, a to konkrétně například staveništní dopravou, hlukem, prachem z výstavby atp., podobně může být přímo dotčen na svých právech imisemi z provozu stavby, konkrétně například zvýšenou dopravou, hlukem, prašností, osvětlením atp. Žalovaný správně v napadeném rozhodnutí konstatoval dotčení žalobcových práv možnými změnami dopravních poměrů na komunikaci K Dálnici, hlukům, znečištění ovzduší, apod. Na základě výše popsaného skutkového stavu soud uzavírá, že žalobce měl být účastníkem předmětného stavebního řízení, neboť naplnil obě podmínky stanovené ust. § 109 písm. e) stavebního zákona, tj. byl vlastníkem sousedního

pozemku a oprávněně tvrdil možnost přímého dotčení na svých vlastnických právech prováděním předmětné stavby a jejím následným provozem.

- 78 V posuzovaném případě došlo k situaci, kdy stavební úřad žalobce o probíhajícím stavebním řízení zahájeném dne 3. 12. 2019 nevyrozuměl, jako s účastníkem řízení s ním nejednal, stavební povolení ze dne 2. 1. 2020 mu nedoručil. Žalobce se o proběhlém stavebním řízení a o existenci stavebního povolení dozvěděl dne 15. 6. 2020 z textu rozhodnutí odboru ochrany prostředí žalovaného ze dne 9. 6. 2020, odvolání podal dne 7. 7. 2020.
- 79 Odvolací lhůtu při neoznámení rozhodnutí upravuje ust. § 84 správního řádu. Podle jeho prvního odstavce může osoba, která byla účastníkem, ale rozhodnutí jí nebylo správním orgánem oznámeno, „*podat odvolání do 30 dnů ode dne, kdy se o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, dozvěděla, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno poslednímu z účastníků, kterým ho správní orgán byl oznámit; zmeškání úkonu nelze prominout.*“
- 80 Protože se žalobce s obsahem rozhodnutí stavebního úřadu seznámil dne 15. 6. 2020, uplatnila se ve vztahu k němu třicetidenní odvolací lhůta podle ust. § 84 odst. 1 správního řádu. Žalobce podal odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu dne 7. 7. 2020, a tedy včas.
- 81 Vycházejí z toho, že stavební úřad pochybil, když žalobci nezaslal oznámení o zahájení správního řízení, a že žalobce včas podal proti rozhodnutí stavebního úřadu odvolání, přistoupil soud k posouzení jádra celého sporu. To se týká otázky, zda žalovaný postupoval správně, když rozhodnutí stavebního úřadu nezrušil a namísto toho sám posoudil odvolací námítky se závěrem, že jsou nedůvodné a že by žalobcova účast v prvostupňovém řízení neměla na jeho výsledek vliv.
- 82 K problematice opomenutých účastníků Městský soud v Praze na úvod odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, č.j. 5 As 17/2013-25, podle něhož „*odpovědnost za řádné zjištění skutečností svědčících pro správné (zákonné) vymezení účastníků správního řízení nese správní orgán, který dané řízení vede. Tento správní orgán odpovídá za to, že jako s účastníky správního řízení bude jednáno se všemi osobami, s nimiž tak jednáno být mělo, neboť jim právo účastníka řízení ze zákona svědčilo (materiální a objektivní pojetí účastenství). Správné určení okruhu účastníků řízení totiž představuje jednu z esenciálních náležitostí pro řádný – zákonný – průběh správního řízení a následně i zákonnost správního rozhodnutí. Právě neoznámení rozhodnutí účastníkovi řízení je třeba považovat, pokud se o takovém rozhodnutí opomenutý účastník včas nedozví jiným způsobem, za jednu z nejzávažnějších procesních vad.*“
- 83 V rozsudku ze dne 18. 4. 2012, č.j. 1 As 29/2012-113, Nejvyšší správní soud řešil situaci, kdy občanské sdružení, které požádalo o informování o vybraných správních řízeních podle ust. § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, nebylo informováno o zahájení stavebního řízení, jež vyústilo ve vydání stavebního povolení. Až po vydání stavebního povolení zaslalo toto občanské sdružení správnímu orgánu svou přihlášku do řízení a posléze také odvolání proti stavebnímu povolení. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku

v obecné rovině poznamenal, že „je třeba při aplikaci § 84 odst. 3 správního řádu rozlišovat mezi účastníky řízení, se kterými správní orgán první instance v řízení jednal, ale pak jim z nějakého důvodu (např. v důsledku opomenutí) rozhodnutí neoznámil, a účastníky, se kterými správní orgán vůbec nejednal, neboť je za účastníky řízení nepokládal. Zatímco v prvním případě je daný účastník opomenut pouze při oznamování rozhodnutí a jinak měl možnost hájit svá práva v řízení před správním orgánem prvního stupně, v druhém případě trpí prvostupňové rozhodnutí závažnou vadou již jen proto, že bylo zcela znemožněno určitému subjektu se správního řízení účastnit a uplatňovat v něm své námitky, což lze zpravidla jen stěží napravit v odvolacím řízení. Nelze přitom vyloučit, že v konkrétních případech bude na místě i v takových situacích dát přednost dobré víře účastníků v pravomocné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Tak tomu bude např. tehdy, když opomenutý účastník v odvolání uvede pouze zjevně nedůvodné námitky a je evidentní, že i kdyby účastníkem řízení byl od počátku, tak by to na jeho výsledku nic nezměnilo, případně když je jím činěné úkony možno považovat za šikanózní, představující zneužití práva. Avšak takový postup by měl být spíš výjimečný a pečlivě odůvodněný. Neměl by být nadužíván a zejména by neměl sloužit k obcházení ‚nepohodlných‘ účastníků tím, že by jim byla nejprve zamezena účast v prvostupňovém správním řízení a následně by byly veškeré jejich námitky paušálně zamítnuty s poukazem na § 84 odst. 3 správního řádu a na dobrou víru stavebníka (či jiného účastníka řízení) v pravomocné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.“

84 Z uvedeného závěru Nejvyššího správního soudu vyplývá, že ve většině případů opomenutého účastníka bude povinností odvolacího orgánu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušit a věc mu vrátit k novému projednání a rozhodnutí, resp. pokud by již došlo k započetí realizace stavby, mělo by být stavební řízení zastaveno a zahájeno řízení o odstranění již existující stavby s možností, aby stavebník podal žádost o její dodatečné povolení. Jen výjimečně je odvolací orgán oprávněn vypořádat se s námitkami směřujícími k posouzení věci samé v odvolacím řízení bez současného zrušení prvostupňového rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č.j. 5 As 111/2015-22). „Důvod pro nezrušení prvostupňového rozhodnutí musí být zcela výjimečný a musí spočívat v extrémních jednáních, jako jsou procesní šikana či zjevná bezdůvodnost uplatňovaných námitek“ (rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 4. 2019, č. j. 25 A 3/2018-89).

85 Takový výjimečný případ, kdy Nejvyšší správní soud aproboval postup odvolacího orgánu, který nezrušil prvostupňové správní rozhodnutí navzdory existenci opomenutého účastníka, byl řešen v rozsudku ze dne 17. 12. 2013, č.j. 4 As 126/2013-37, o němž žalovaný opřel odůvodnění napadeného rozhodnutí. V dané věci šlo o dodatečné povolení nástavby zimní zahrady a bazénu za účelem rozšíření stávajících bytových jednotek v bytovém domě. Podle studie zastínění a denního osvětlení, předložené v odvolacím řízení, nástavba neměla vliv na proslunění obytných místností žalobce, který byl jako nemezující soused opomenutým účastníkem správního řízení. Nejvyšší správní soud v rozebírané věci shledal, že dotčení opomenutého účastníka na jeho právech nemuselo být správnímu orgánu prvního stupně zřejmé, neboť se jednalo o nemezujícího souseda, a tedy nebylo možné dovodit, že se jednalo o úmyslné obcházení „nepohodlného“ účastníka. Námitky opomenutého účastníka spočívající v tvrzeném zastínění a rozporu s územním plánem pak měl Nejvyšší správní soud (stejně jako odvolací správní orgán a městský soud) za zjevně nedůvodné, neboť z fotodokumentace i předložené studie bylo zřejmé, že vliv na oslunění

měla stavba bytového domu jako taková, nikoli však její nástavba. Dále bylo nepochybné, že nástavba neodporovala územnímu plánu a že nemohla výrazně ovlivnit ráz okolí, v němž se nacházely další bytové domy o třech až šesti patrech. Za této výjimečné situace Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„by totiž bylo projevem přepjatého formalismu, pokud by žalovaný zrušil rozhodnutí stavebního úřadu a věc mu vrátil k novému projednání zjevně nedůvodných námitek stěžovatele, když bylo zřejmé, že by stavební úřad opětovně vydal rozhodnutí o dodatečném povolení předmětné změny stavby.“*

- 86 Další takový výjimečný případ řešil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 7. 2017, č.j. 4 As 124/2017-30, týkajícím se stavebních úprav pro změnu vytápění a ohřevu vody, které spočívaly v tom, že měl být instalován nový plynový kotel a ten připojen na stávající rozvody teplé vody. V průběhu stavby mělo dojít k uzavření a zaslepení vývodu soustavy zásobování tepelnou energií, vlastněné žalobkyní, jež byla opomenutým účastníkem. V daném případě Nejvyšší správní soud posoudil námitky žalobkyně jako zjevně nedůvodné, neboť se netýkaly zásahu do jejích věcných práv, ale jednalo se o námitky soukromoprávní povahy, které byly pro řízení podle stavebního zákona irelevantní, případně šlo o námitky netýkající se veřejných subjektivních práv žalobkyně, nýbrž veřejného zájmu, které opomenutá účastnice řízení nebyla oprávněna hájit, nebo o námitky zcela nekonkrétní. Mimoto se jednalo o námitky opakovaně zamítané v jiných soudních řízeních. Ze všech těchto důvodů bylo podle Nejvyššího správního soudu namístež uplatnit výjimečný postup nastíněný v rozsudku č.j. 1 As 29/2012-113.
- 87 Na základě shora uvedené judikatury lze konstatovat, že pokud v prvostupňovém řízení dojde k opomenutí účastníka řízení, jedná se o natolik závažnou vadu, že je třeba prvostupňové rozhodnutí zrušit a věc vrátit správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání. Pouze výjimečně lze odvolání opomenutého účastníka zamítnout, a to zejména tehdy, pokud je jeho podání zjevně šikanózní nebo zjevně nedůvodné.
- 88 Městský soud v Praze shledal, že v posuzované věci bylo namístež aplikovat výjimečný postup ve smyslu výše citované judikatury.
- 89 Městský soud v Praze především konstatuje, že žalobcovy odvolací námitky neshledává nijak šikanózními, zneužívajícími právo ani jinak excesivními. Lze připustit, že žalobce některé argumenty cyklicky opakuje v různých správních (i soudních) řízeních týkajících se povolované stavby, některé pasáže jeho podání jsou spíše obecnou lamentací nad nespravedlností, již se mu realizací stavby v blízkosti jeho rodinného domu dostane, nežli stručnými, jasnými a logicky uspořádanými odvolacími námitkami. Přesto námitky co do své povahy nejsou účelové ani obstrukční, a soud nemá za to, že by byly přednášeny z důvodu zdržovací procesní taktiky. Naopak jde o námitky ve stavebních řízeních zcela běžné, s jejichž vypořádáním by si měly správní orgány při standardním průběhu správního řízení poradit.
- 90 Městský soud však musí přisvědčit žalovanému v tom, že žalobcovy odvolací námitky nejsou takového charakteru, aby měly potenciál zvrátit obsah prvostupňového rozhodnutí. Nedůvodnost odvolacích námitek je přitom dle názoru soudu seznatelná i bez hlubší analýzy věci, a proto je městský soud toho názoru, že se jedná o námitky zjevně bezdůvodné.

- 91 Žalovaný v napadeném rozhodnutí jednotlivé odvolací námitky vypořádal následujícím způsobem.
- 92 Námitky do kvality a množství odtékající vody, znečištění a hrozby rozvodnění potoka protékajícího pozemkem žalobce po odstranění ornice žalovaný vyhodnotil jako nedůvodné, neboť objekty určené k nakládání s odpadními a dešťovými vodami nejsou předmětem nyní projednávaného řízení. Dílčí námitku vadného odvodnění staveniště žalovaný věcně vypořádal především argumentací ohledně vsakovací jímky.
- 93 Námitky do imisí v podobě zvýšeného hluku, prašnosti, pachů, vibrací, osvětlení, znečištění podzemních vod žalovaný v napadeném rozhodnutí věcně vypořádal zejména argumentací podmínkou č. 16 stavebního povolení, podmínkou č. 19 stavebního povolení, podmínkou č. 8 stavebního povolení, obsahem projektové dokumentace, hlukovou studií z roku 2016 ve znění aktualizace z roku 2018. Žalovaný při vypořádání námitek učinil správní úvahu přiměřenosti imisí.
- 94 Námitku omezení během přeložky technické infrastruktury žalovaný vyhodnotil jako nedůvodnou, neboť jde o objekt, který není předmětem nyní projednávaného řízení.
- 95 Námitku nezákonného podkladového rozhodnutí Úřadu městské části Praha – Křeslice ze dne 20. 11. 2018 o povolení kácení dřevin rostoucích mimo les na pozemcích plánované výstavby se žalovaný ponechal nevypořádanou.
- 96 K námitce dopravních problémů se žalovaný vyjádřil spolu s vypořádáním námitky proti hlukové studii, kde žalobce zpochybňoval její správnost a požadoval technické zajištění jejího dodržování v praxi. Žalovaný uvedl, že hodnocení hlukové situace z dopravy vyvolané provozem stavby bylo součástí řízení o umístění stavby, stejně tak otázka nárůstu dopravy vyvolaném záměrem a nárůstu vyvolané hlukové zátěže byla předmětem řízení o umístění stavby. Požadavek kontroly nad dodržáním předpokládaného provozu žalovaný odmítl jako neopodstatněný dle zákonných předpisů i dle praxe.
- 97 K námitce zhoršené bezpečnosti a snížení hodnoty žalobcovy nemovitosti, byť vznesené ve zcela obecné rovině, se žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně nevyjádřil.
- 98 K námitkám zapracování podmínky souhlasu s trvalým odnětím zemědělské půdy ze Zemědělského půdního fondu přímo do textu stavebního povolení a zajištění povinnosti dodržet podmínku spočívající v předložení dohody o využití ornice uzavřenou s odběratelem ornice odboru ochrany prostředí žalovaného žalovaný uvedl, že jde o otázky spadající do územního řízení, a nikoliv stavebního řízení. Zapracování podmínek souhlasu s trvalým odnětím zemědělské půdy ze ZPF do projektové dokumentace považoval za dostačující.
- 99 K námitce nedodržení podmínky stanovené Institutem plánování a rozvoje hlavního města Prahy v jeho vyjádření ze dne 23. 11. 2017 spočívající v koordinaci výstavby povolované stavby s výstavbou suchého poldru na Botiči žalovaný uvedl, že doplnění odvolání se týká

odvodu dešťových vod ze stavby a odkázal na své předchozí vyjádření k objektům odvodnění stavby.

100Lze shrnout, že žalovaný měl podané odvolací námitky za zjevně nedůvodné (nejčastěji proto, že příležitost k jejich vznesení měl žalobce v územním či jiném řízení), ačkoli to jasně nevyjádřil. Městský soud pak připojuje vlastní hodnocení, dle něž jsou výše uvedené úvahy žalovaného zcela logické a vedou k závěru, že odvolací námitky uplatněné žalobcem byly zjevně nedůvodné. Městský soud o nedůvodnosti odvolacích námitek uvažil s přihlédnutím k následujícím skutečnostem.

101Pokud jde o odvolací námitky do kvality a množství odtékající vody, hrozby znečištění a hrozby rozvodnění potoka protékajícího pozemkem žalobce, o námitky do imisí v podobě zvýšeného hluku, prašnosti, pachů, vibrací, osvětlení a znečištění podzemních vod v souvislosti s provozem stavby, o námitky týkající se zhoršené bezpečnosti a snížené tržní hodnoty žalobcovy nemovitosti, o námitky ohledně podmínky souhlasu s trvalým odnětím zemědělské půdy ze Zemědělského půdního fondu a o námitky ohledně podmínky spočívající v předložení dohody o využití ornice uzavřené s odběratelem ornice, jedná se o námitky, které svým předmětem náleží do územního řízení, jak vyplývá z ust. § 19 stavebního zákona. Stejně tak námitka nedodržení podmínky stanovené Institutem plánování a rozvoje hlavního města Prahy spočívající v koordinaci výstavby povolené stavby s výstavbou suchého poldru na Botiči je výtkou, která směřuje do podmínek relevantních pro územní řízení. Právě v územním řízení, a nikoli stavebním, stavební úřad posuzuje, zda je záměr v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací, s cíli a úkoly územního plánování, zejména pak s charakterem území, s požadavky na ochranu zdraví, životního prostředí, s obecnými požadavky na využívání území, s požadavky na dopravní a technickou infrastrukturu, s požadavky zvláštních právních předpisů a stanovisky dotčených orgánů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení. Žalobce tedy vznesl odvolací námitky, které mohly být vypořádány v územním řízení. Některé z nich (týkající se zvýšené dopravní zátěže a s tím spojených hlukových imisí, odnětí zemědělské půdy ze Zemědělského půdního fondu) přitom v územním řízení vypořádány byly, to je dalším argumentem, proč nepřipustit opakování tohoto přezkumu v rámci odvolání proti stavebnímu povolení. Od skončení územního řízení do zahájení stavebního řízení nedošlo k změnám v charakteru navrhované stavby, způsobu jejího provádění a užívání, ani nenastala jiná specifická okolnost, pro kterou by byl důvod vypořádávat námitky v stavebním řízení. Žádnou takovou specifickou okolnost, pro kterou uplatňuje předmětné námitky i ve stavebním řízení, neuvedl ani žalobce. Bylo by v rozporu s požadavkem právní jistoty, pokud by takové námitky byly vypořádány znovu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2012, č.j. 8 As 54/2011 – 344). Jedná se tedy nepochybně o námitky zjevně nedůvodné.

102Námitku týkající se nadměrného hluku způsobeného zvýšenou dopravou při provozu stavby a námitku týkající se osvětlení při provozu stavby pak žalovaný v napadeném rozhodnutí nad rámec uvedeného správného konstatování, že jde o námitky územně technického charakteru, věcně vypořádal a obě námitky shledal věcně nedůvodné, přičemž se závěry žalovaného se soud ztotožňuje, neboť obě namítané okolnosti jsou zcela přiměřeně řešeny v podmínkách č. 16 a 19 stavebního povolení.

- 103K odvolacím námitkám imisí vzniklých při realizaci výstavby městský soud uvádí, že jde o námitky náležející svým předmětem do stavebního řízení. Ačkoli je tomu tak, je třeba uvést, žalobce je v podaném odvolání vznesl značně nekonkrétně, a nebylo možné je materiálně přezkoumat. Jde o obecné námitky, dle nichž žalobce bude vystaven negativním vlivům stavebních prací (hluk, prašnost, výkopové práce na příjezdové cestě, riziko povodní po odstranění ornice). Také tyto námitky tedy nemohou být posouzeny jinak než jako zjevně nedůvodné.
- 104Ani odvolací námitku dopravních omezení při přeložce technické infrastruktury nelze vyhodnotit jako důvodnou, a to proto, že přeložka technické infrastruktury není předmětem napadeného stavebního povolení.
- 105Odvolací námitka nezákonného podkladového rozhodnutí Úřadu městské části Praha – Křeslice ze dne 20. 11. 2018 o povolení kácení dřevin rostoucích mimo les na pozemcích plánované výstavby je zjevně nedůvodná proto, že předmětné rozhodnutí je pravomocné a jeho vady již nelze zhojit žádným mimořádným prostředkem nápravy, jak konstatoval odbor ochrany prostřední žalovaného v rozhodnutí ze dne 17. 9. 2020 (viz bod 53 odůvodnění tohoto rozsudku). Nadto je posuzovaná odvolací námitka svým charakterem námitkou, která spadá do územního řízení (srovnej například: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2011 č.j. 5 As 19/2011-96).
- 106Pokud jde o odvolací námitku nedodržení podmínky stanovené Institutem plánování a rozvoje hlavního města Prahy v jeho vyjádření ze dne 23. 11. 2017 spočívající v koordinaci výstavby povolované stavby s výstavbou suchého poldru na Botiči, jedná se o námitku, která dle žalobce de facto posiluje jeho tvrzení o nevhodných územních podmínkách pro umístění stavby. Městský soud nemá k dispozici správní spis týkající se územního řízení, nemůže tedy ověřit, že uvedená listina se v něm skutečně nenacházela, jak žalobce namítá. Je ovšem skutečností, že stavební úřad v územním rozhodnutí nezahrnul IPR do seznamu správních orgánů, které k věci podaly vyjádření, a k podmínkám IPR při vydání územního rozhodnutí nepřihlížel (viz územní rozhodnutí ze dne 11. 10. 2018). Je však třeba zohlednit, že vyjádření IPR nenaplnňuje znaky závazného stanoviska ve smyslu ust. § 149 správního řádu, podmínky v něm zformulované tudíž nebyly v územním řízení pro stavební úřad závazné. Proto žalobcova námitka nemohla být způsobilá ovlivnit výsledek územního řízení, i kdyby měl žalobce možnost ji vznést. Její neuplatnění v územním řízení tedy soud nemůže považovat za specifickou okolnost, pro niž by byl důvod výjimečně ji vypořádat v řízení stavebním. Z těchto důvodů je odvolací námitka nepřihlédnutí k podmínkám Institutu plánování a rozvoje hlavního města Prahy námitkou zjevně bezdůvodnou.
- 107Společně k odvolacím námitkám zhoršené bezpečnosti v oblasti, snížené hodnoty žalobcovy nemovitosti, nezohlednění rozhodnutí Úřadu městské části Praha – Křeslice ze dne 20. 11. 2018 o povolení kácení dřevin rostoucích mimo les a nedodržení podmínky stanovené Institutem plánování a rozvoje hlavního města Prahy v jeho vyjádření ze dne 23. 11. 2017 soud konstatuje, že žalovaný se k nim sice v napadeném rozhodnutí výslovně nevyjádřil, avšak soud má za to, že napadené rozhodnutí přesto není nepřezkoumatelné. Povinnost posoudit všechny odvolací námitky totiž neznamená, že by byl odvolací orgán povinen reagovat na každou dílčí argumentaci uplatněnou odvolatelem a tu obsáhle

vyvrátit; zvláště, je-li tato dílčí argumentace přednášena ve značně obecné rovině, jako je tomu v posuzovaném případě. Úkolem odvolacího orgánu je uchopit obsah a smysl odvolací argumentace a vypořádat se s ní. V tomto ohledu napadené rozhodnutí jistě mohlo být ve vztahu k výše uvedeným čtyřem dílčím odvolacím námitkám úplnější, avšak ještě ob stojí, protože z něj jasně vyplývá alespoň to, že odvolací námitky dle žalovaného nejsou předmětem stavebního řízení. S ohledem na zjevnou nedůvodnost uvedených odvolacích námitek pak strohost odůvodnění ve smyslu výslovného nevypořádání všech dílčích odvolacích námitek nelze hodnotit jako vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Soud v této souvislosti poukazuje na princip proporcionality, podle nějž správní soud zruší žalobou napadené rozhodnutí jen tehdy, pokud by shledal, že k porušení zákona došlo nikoliv v zanedbatelné míře, nýbrž v intenzitě, zpochybňující zákonnost posuzovaného správního řízení jako celku. Pod optikou principu proporcionality je nutno vyslovení nezákonnosti správního rozhodnutí chápat i jako „*deklaraci toho, že míra pochybení správního orgánu překročila mez, již je vzhledem k celkové komplikovanosti řízení a s přihlédnutím k povaze rozhodované věci možno považovat za v konečném důsledku neohrožující právem chráněné zájmy účastníků, přičemž k překročení této meze může dojít jak jediným pochybením dostatečně závažného rázu, tak také větším počtem relativně samostatných pochybení, jež by snad byla vnímána jak marginální sama o sobě, ve svém úhrnu však dosahují zmíněné zásadní intenzity.*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2008, č.j. 6 As 51/2007-228). Podle názoru městského soudu pochybení žalovaného nebyla takového charakteru, aby byla způsobila ohrozit právem chráněné zájmy žalobce, a soud proto k zrušení napadeného rozhodnutí nepřikročil.

108 Městský soud v Praze k posouzení odvolacích námitek ještě doplňuje, že nelze vyloučit, že žalobcovu odvolací námitku týkající se odvodnění plánované stavby by bylo možné posoudit nejen z územního, ale též ze stavebně technického úhlu pohledu; s ohledem na její obecnost a nekonkrétnost však soud nedokáže kritéria rozlišení u této odvolací námityky jednoznačně indentifikovat. Je však třeba uvést, že i při posuzování této námityky jakožto náležející do stavebního řízení by bylo nezbytné konstatovat její zjevnou nedůvodnost, neboť její vypořádání patří do správního řízení, které bylo pravomocně skončeno stavebním povolením speciálního stavebního úřadu ze dne 9. 6. 2020, a které je řízením s řízením nyní posuzovaným souvisejícím, avšak zcela samostatným.

109 Je tedy zjevné, že všechny vznesené odvolací námitky byly takového charakteru, že neopodstatňovaly zrušení rozhodnutí stavebního úřadu a naopak opodstatnily naplnění předpokladů pro postup ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2013 č.j. 4 As 126/2013-37. Městský soud připomíná, že právní řád nekonstituuje tzv. právo na dvoustupňové řízení, proto vždy záleží na konkrétních okolnostech případu, tedy zda postupem správních orgánů skutečně bylo zasaženo do práv účastníka natolik výrazně, že mu bylo upřeno jeho právo uplatnit v řízení své námitky a důkazy, zejména lze-li správní řízení konané před správním orgánem I. a II. st. považovat za jeden celek.

110 V souvislosti s posouzením důvodnosti odvolacích námitek městský soud považuje za potřebné korigovat žalobcův právní názor ohledně dostačující relevance pouze těch odvolacích námitek, které se týkají opominutého účastenství. Podle přesvědčení městského soudu je ve správních řízeních vedených podle stavebního zákona nezbytné, aby opomenutý účastník v odvolacím řízení uvedl jednak skutečnosti, na jejichž základě se

domáhá účastenství v řízení, jednak samotné důvody podání odvolání, tj. co vytýká rozhodnutí, o němž se vede správní řízení. (Srovnej ust. § 89 odst. 3 ve vztahu k územnímu řízení). Je pravdou, že zákon neklade žádné požadavky na formální rozlišení těchto dvou skupin tvrzení, obsahově však musí jít o tvrzení přiřaditelná pod oba odvolací důvody, jinak by odvolání zůstalo věcně „prázdné“. Není však vyloučeno, aby se daná tvrzení obsahově prolínala, jako tomu je v posuzovaném případě. Správní úřady jsou pak povinny vyhodnotit skutečnosti obsažené v odvolání nejprve z toho pohledu, zda zakládají postavení odvolatele coby účastníka řízení, a je-li tato podmínka splněna, jsou povinny v druhé fázi odvolací námitky projednat a rozhodnout o nich po meritorní stránce. V posuzované věci je důležité, že žalovaný shledal, že námitka účastenství ob stojí, a následně přiznal žalobci jeho procesní práva a umožnil mu nahlížet do spisu, vyjadřovat se k věci, činit důkazní návrhy atd., čehož žalobce využil. Žalobcova práva v odvolacím řízení tedy nebyla z hlediska možnosti vznést odvolací námitky nijak krácena a byla mu poskytnuta dostatečná možnost uplatnit z jeho pohledu relevantní odvolací argumenty a chránit svoji právní sféru.

111 Stavební úřad nepochybil, pokud v rámci postupu dle ust. § 86 odst. 2 správního řádu neinformoval žalobce o právu podat námitky či doplnit odvolání ve věci samé, neurčil k podání těchto námitek či doplnění odvolání lhůtu, nesdělil žalobci, že se nerozhoduje pouze o skutečnosti, zda měl nebo neměl být účastníkem řízení, ale že jím podané odvolání a jeho doplnění jsou posuzovány také jako námitky ve stavebním řízení samém. Taková povinnost správního úřadu ze správního řádu nevyplývá. V dané věci bylo zcela dostačující oznámení, že žalobce je účastníkem stavebního řízení, doručení stavebního povolení a informování o možnosti nahlížet do spisu. Městský soud z obsahu správního spisu ověřil, že správní spis se u prvostupňového stavebního úřadu nacházel ještě déle než měsíc ode dne, kdy stavební úřad žalobce takto informoval, neboť informace mu byla doručena dne 13. 11. 2020 a žalobce do spisu nahlížel ještě dne 16. 12. 2020, následně nahlížel do spisu i u odvolacího orgánu. I při omezeních vzniklých pandemickou situací má soud žalobcova práva nahlížet do spisu za plně zachovalá.

112 K žalobní námitce vadného postupu spočívajícího v nerozeslání podaného odvolání s výzvou k vyjádření žalobci městský soud uvádí, že smyslem napadeného postupu dle ust. § 86 odst. 2 správního řádu je, aby všichni účastníci řízení, bez ohledu na to, zda sami také odvolání podali či nikoli, byli se všemi odvoláními seznámeni a aby se k jejich obsahu mohli vyjádřit (srovnej: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2015 č.j. 5 As 59/2013-57). Účel uvedeného postupu byl v dané věci bezezbytku naplněn doručením žalobcova odvolání ostatním účastníkům řízení, soudu není zřejmé, jaký význam by pro řízení mělo rozesílání podaného odvolání odvolateli samotnému, a žalobce ani takový důvod neuvádí. Námitka proto není důvodná.

113 K žalobní námitce, dle níž stavebník nebyl v dobré víře ve správnost a právní moc stavebního povolení, Městský soud v Praze uvádí, že o dobré víře stavebníka ohledně správního vyznačení doložky právní moci dne 4. 2. 2020 má určité pochybnosti, nicméně závěr, že stavebník si byl vědom opomenutého účastenství žalobce, soud učinit s určitostí nemůže, neboť pro tak kategorický závěr chybí ve spise jasná opora.

- 114 Dobrou víru definuje Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 9. 2011, č.j. 1 As 94/2011–102, jako objektivně posuzované vědomí jednotlivce o souladu jednání s právem: „Dobrá víra jako nezaviněná nevědomost chrání jedince, který se zřetelem ke všem okolnostem nevěděl a ani nemohl vědět, že určitý stav je v rozporu s právem“. V kontextu ust. § 84 odst. 3 správního řádu je nutné dobrou víru vztahovat k právní moci rozhodnutí, proti němuž opomenutý účastník podává odvolání. V daném případě je posuzována dobrá víra stavebníka ve svá práva nabytá z vydaného stavebního povolení, které bylo opatřeno doložkou právní moci. Stavebník sice není odpovědný za správné vymezení účastníků řízení o povolení stavby, v daném případě s přihlédnutím ke konkrétním objektivním okolnostem předcházejícím stavebnímu řízení však měl důvod k nejistotě, zda stavební úřad žalobce, jemuž účastenství svědčilo, v řízení neopomenul. Městský soud tak soudí ze skutečnosti, že žalobce byl účastníkem předchozího územního řízení, kde aktivně vystupoval a hájil svá práva, a to i před správním soudem. Stavební úřad přitom s žalobcem jako s účastníkem řízení nejednal ani přesto, že o zájmu žalobce hájit svá práva z úřední činnosti (územní řízení) věděl a ve stavebním povolení sám vymezil hranici sousedství na vzdálenost 100 m od stavebních pozemků, přičemž pominul, že žalobce takto vymezenou kategorii při měření vzdálenosti od hranic pozemků splňuje. Všechny uvedené okolnosti pak byly stavebníkovi známy, neboť i on byl pochopitelně účastníkem územního řízení a adresátem stavebního povolení. To, že doložka právní moci byla na rozhodnutí o dodatečném povolení stavby vyznačena nesprávně, tedy sice stavebník nezavinil, přesto zřejmě o této okolnosti důvodně mohl mít povědomí.
- 115 Pouze na okraj městský soud doplňuje, že ve správním řízení ústícím do vydání povolení k jinému nakládání s povrchovými vodami vzniklými odtokem srážkových vod ze střech a zpevněných ploch OD Kaufland Křeslice ze dne 9. 6. 2020 žalobce původně nebyl přizván do řízení jako jeho účastník, svého účastenství se v průběhu řízení domohl. Ve správním řízení ústícím do vydání společného souhlasu se stavebním záměrem zařízení staveniště ze dne 21. 6. 2021 je o to, zda je žalobce přímo dotčeným subjektem, mezi stavebním úřadem a žalobcem dosud spor. Tyto okolnosti však soud nezohledňuje při posuzování dobré víry stavebníka ve správnost stavebního povolení, neboť k oběma došlo až po vydání stavebního povolení ze dne 2. 1. 2020.
- 116 Bez ohledu na to, že má soud o dobré víře stavebníka ohledně doložky právní moci vyznačené dne 4. 2. 2020 určité pochybnosti, je třeba uvést, že doložka právní moci byla v průběhu odvolacího řízení zrušena a stavební povolení bylo opatřeno doložkou právní moci znovu dnem 28. 4. 2021 poté, co žalovaný vydal napadené rozhodnutí. V tomto případě Městský soud v Praze o dobré víře stavebníka v právní moc rozhodnutí nepochybuje, neboť nezjistil žádné skutečnosti, z nich by vyplýval opak. Žalobcovy námitky proti dobré víře stavebníka soud neshledává důvodnými, jelikož všechny vznesené námitky se týkají jednání mimo projednávané stavební řízení (namítané nezákonné zahájení výstavby po vydání stavebního povolení, tvrzená dílčí nezákonná jednání v průběhu výstavby, údajné nezákonné kácení dřevin na základě rozhodnutí o povolení kácení, údajné účelové či nezákonné postupy v územním řízení). Existenci sporu o výklad ust. § 84 správního řádu pak městský soud nepovažuje samu o sobě za faktor vylučující dobrou víru stavebníka ve správnost stavebního povolení. Městský soud tak má za to, že stavebník byl v dobré víře, že způsob vypořádání odvolacích námitek vznesených

žalobcem byl žalovaným učiněn řádně a stavební povolení bylo ke dni 28. 4. 2021 pravomocné.

117Existence dobré víry bez dalšího neznámá, že práva opomenutého účastníka, který je do správního řízení přibrán až dodatečně, vždy ustoupí dobré víře stavebníka v právní moc rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Takový přístup by vedl k situaci, kdy by projednání odvolání opomenutého účastníka mělo pouze formální charakter (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2012, č.j. 1 As 29/2012-113). Správní orgány jsou povinny provést, ve vztahu ke konkrétním okolnostem případu, poměření práv účastníků nabytých prvostupňovým rozhodnutím s právy opomenutého účastníka a hodnocení, který ze zájmů, zda veřejný zájem či zájem některého z účastníků, by měl být upřednostněn. Komentářová literatura uvádí, že „*dojde-li správní orgán k závěru, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, musí hodnotit, zda újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, je ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu. U nezákonného rozhodnutí by tedy měl být upřednostněn veřejný zájem a ochrana subjektivních práv jiných účastníků řízení před právy nabytými v dobré víře, neboť pouze zjevný nepoměr mezi těmito chráněnými hodnotami dovoluje přiklonit se k ochraně práv nabytých v dobré víře nezákonným rozhodnutím.*“ (L. Jemelka, K. Pondělíčková, D. Bohadlo: Správní řád, Komentář, 6. vydání, C. H. Beck, Praha 2019 str. 592-593.)

118Pokud jde o poměrování možné újmy hrozící žalobci a oprávněného zájmu ostatních účastníků řízení, nezbytným předpokladem pro takový postup je nejprve identifikace obou těchto jevů. Žalovaný shledal, že žalobci zvoleným postupem, tj. nezrušením vadného prvostupňového rozhodnutí, nevznikne žádná újma, neboť vzhledem k nedůvodnosti odvolacích námitek lze v případě nového projednání důvodně předpokládat, že by stavební úřad s největší pravděpodobností rozhodl shodně, tj. provedení stavby by znovu povolil. Dále dovodil, že dobrá víra v pravomocné, tj. vykonatelné stavební povolení, pro stavebníka znamená zásadní posun pro zahájení realizace stavby a s tím souvisejících organizačních, finančních i dalších smluvních závazkových aktivit.

119Městský soud v Praze se s hodnocením žalovaného ztotožňuje. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečným způsobem poměřil možnou újmu na právech hrozící žalobci s oprávněnými zájmy stavebníka, přihlédl přitom ke konkrétním okolnostem případu.

120Žalovaný tedy dle přesvědčení soudu nepochybil, pokud na základě poměření oprávněného zájmu stavebníka vyplývajícího z dobré víry v právní moc stavebního povolení a práv žalobce přistoupil výjimečně k tomu, že rozhodnutí stavebního úřadu nezrušil, nýbrž sám odstranil zjištěné procesní pochybení spočívající v opomenutí žalobce v řízení před stavebním úřadem. Tento výsledek posouzení žalovaného byl i v souladu se zásadou proporcionality, neboť žalovaný (byť v rámci odvolacího řízení) umožnil žalobci řádně uplatnit námitky proti stavebnímu povolení, umožnil mu seznámit se s podklady rozhodnutí, umožnil mu vyjádřit se k podkladům, a především své rozhodnutí o žalobcem uplatněných odvolacích námitkách náležitě odůvodnil. Žalovaný tímto postupem zároveň realizoval i zásadu procesní ekonomie vyplývající z ust. § 6 správního řádu. V řešeném případě by totiž bylo projevem přehnaného formalismu, pokud by žalovaný zrušil rozhodnutí stavebního úřadu a věc mu vrátil k novému projednání zjevně nedůvodných

odvolacích námitek žalobce, když bylo zřejmé, že by stavební úřad opětovně vydal stavební povolení.

121K dalším žalobním námitkám Městský soud v Praze uvádí následující.

122K žalobní námitce, dle níž mají být námitky týkající se kvality a kvantity vody odtékající ze stavby vypořádány v posuzovaném stavebním řízení, městský soud opakuje, že vznesené námitky svým předmětem náleží do územního řízení, jak vyplývá z ust. § 19 stavebního zákona. Stavba byla umístěna územním rozhodnutím ze dne 11. 10. 2018, rozhodnutí je pravomocné. Zde se tedy uplatní závěry judikatury k otázce oddělenosti předmětu územního a stavebního řízení. Již v rozsudku ze dne 22. 5. 2008, č.j. 1 As 21/2008- 81 Nejvyšší správní soud k této otázce uvedl: „Smysl územního řízení je odlišný od smyslu stavebního řízení. V prvním případě se posuzuje stavební záměr z hlediska jeho zasazení do území a jeho uzpůsobení veřejným zájmům v území. Přitom se bere zřetel na stanoviska dotčených orgánů státní správy, řádně uplatněné námitky účastníků řízení a stanoví se podmínky pro uskutečnění záměru v území a požadavky na změnu záměru dle výsledků územního řízení. V případě stavebního řízení se však jedná již jen o posouzení, zda předložená dokumentace odpovídá výsledkům územního řízení a je v souladu s veřejnými zájmy hájenými dotčenými orgány státní správy [§ 62 odst. 1 písm. a) a b) stavebního zákona]. Ve stavebním řízení se stavba do území neumísťuje, neboť je v něm již umístěna na základě územního rozhodnutí, tzn. jsou stanoveny její objemové parametry včetně počtu nadzemních podlaží a výšky budovy.“ Ačkoliv tento závěr se vztahoval k právní úpravě stavebního zákona č. 50/1976 Sb., je platný i pro stavební zákon z roku 2006 (srov. např. rozsudek ze dne 1. 6. 2011, č.j. 1 As 6/2011-347). V projednávané věci je třeba vzít v úvahu, že územní řízení proběhlo, žalobce byl jeho účastníkem, měl právo vznášet v řízení námitky, což také činil. V navazujícím stavebním řízení již otázky týkající se například volby lokality a její vhodnosti z hlediska možných povodní při deštích, rozměru zastavěné a zpevněné plochy na úkor dosavadní plochy ornice atp. nemůže úspěšně otevřít. Dále městský soud k této žalobní námitce odkazuje na stavební řízení, v němž bylo vydáno samostatné stavební povolení pro objekty vodních děl (rozhodnutí ze dne 9. 6. 2020). Městský soud má za to, že námitky týkající se odpadních a dešťových vody mohly být vzneseny v něm, a nejsou proto předmětem projednávaného stavebního řízení.

123Městský soud v Praze zdůrazňuje, že žalobce neuvedl žádnou argumentaci, která by obsahovala námitky proti nedodržení stanovených podmínek územního řízení. Žalobce naopak vznáší námitky, které jsou ve své podstatě nesouhlasem s obsahem územního rozhodnutí a s průběhem řízení, které předcházelo jeho vydání.

124Takové námitky nelze vypořádat jinak než tak, jak to učinil žalovaný, který správně obecně prověřil, zda podmínky územního rozhodnutí byly dodrženy a nedošlo k jejich změně v řízení stavebním. Lze shrnout, že vady územního řízení nelze účinně v rámci řízení o vydání stavebního povolení přezkoumat. Žalobce tedy zcela nedůvodně poukazuje na skutečnost, že při vydání územního rozhodnutí došlo k porušení procesních předpisů, věcným vadám či manipulaci se spisem. Uvedené platí též pro žalobcem vznesenou námitku nezohlednění podmínky stanovené Institutem plánování a rozvoje hlavního města Prahy ve stanovisku ze dne 23. 11. 2017 v průběhu územního řízení a její nepromítnutí do

územního rozhodnutí. Územní rozhodnutí není a ani nemůže být předmětem tohoto řízení před soudem.

125 Ani žalobní námitka týkající se vodního režimu, množství a čistoty odtékající vody v průběhu výstavby není důvodná. Zásady organizace výstavby žalovaný vyřešil v projektové dokumentaci, kdy ze Souhrnné technické zprávy (kapitola B.8.b, str. 68), kde je navržen způsob odvodnění staveniště prostřednictvím vsakovací jímky. Vsakovací jímka byla umístěna územním rozhodnutím ze dne 11. 10. 2018 a povolena stavebním povolením speciálního stavebního úřadu ze dne 9. 6. 2020 (tam označena jako vsakovací nádrž). Názor žalobce, že takto navržené opatření není vhodná a nebude v praxi dostatečné, nemá pro posouzení zákonnosti stavebního řízení v projednávané věci relevanci.

126 Žalobní námitky ohledně posouzení nepřiměřenosti hluku způsobeného zvýšenou dopravou a nejasnosti podmínek osvětlení areálu při provozu stavby v daném místě jsou v rámci řízení o stavební povolení zcela nepřipadné, neboť posuzování stavby a jejích dopadů na okolí spadá do řízení územního. Námitka přílišného hluku byla ostatně vznesena a podrobně vypořádána v rozsudku městského soudu ze dne 3. 3. 2020 č.j. 6 A 128/2019-82. Nadto soud uvádí, že se ztotožňuje s tím, jak námitku do osvětlení areálu vypořádal žalovaný v napadeném rozhodnutí. Podle přesvědčení soudu podmínka 19 stavebního povolení dostatečně a přiměřeně upravuje předpoklady pro provoz stavby, která bude osvětlena způsobem běžným pro obchodní domy.

127 Žalobní námitka proti přeložce technické infrastruktury nemůže být úspěšná opět z toho důvodu, že přeložka technické infrastruktury není předmětem přezkoumávaného stavebního povolení.

128 Žalobní námitky týkající se nepřiměřeného hluku, prašnosti, pachů, vibrací, osvětlení, znečištění podzemních vod při výstavbě jsou námitkami patřícími do stavebního řízení. Městský soud v Praze k nim uvádí následující.

129 Namítá-li žalobce nepřiměřenou prašnost, pachy, vibrace, osvětlení a znečištění podzemních vod při výstavbě, jedná se o žalobní námitky zcela nekonkrétní a přednesené v natolik obecné rovině, že soud nemůže jejich důvodnost posoudit. V tomto ohledu soud považuje za nezbytné poukázat na to, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle ust. § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Soud se může věnovat žalobcem uváděným skutečnostem pouze v míře obecnosti, v jaké je sám žalobce vznesl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, č.j. 6 Afs 9/2015-31). Žalobce se v podané žalobě omezil na pouhé konstatování, že výstavba s sebou přinese uvedené imise, aniž by současně rozvedl, v jakých konkrétních skutkových okolnostech tvrzené imise spočívají a jaká konkrétní pochybení správní orgány v této souvislosti učinily. Jak zdůraznil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58: „*I. Ličení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“*“

nezákonností, k nimž při vyřizování věci určitého druhu může docházet, nýbrž jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. II. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. III. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“. Žalobce takto v posuzovaném případě své žalobní námitky nevymezil, proto se jimi soud nemůže zabývat.

130 Žalobní námitku nepřiměřeného hluku při výstavbě žalobce vznesl dostatečně konkrétně, když označil podmínku zákazu hlučných stavebních prací za vágně formulovanou a tudíž těžko vynutitelnou. Žalobní bod pak žalobce doplnil v průběhu soudního řízení tvrzeními o tom, že při výstavbě, která je již realizována, dochází fakticky k značnému hluku a to i o víkendech, přičemž kvůli neurčitosti a vágnosti podmínky týkající se hluku zakotvené ve stavebním povolení se nelze dovolat nápravy.

131 Z obsahu stavebního povolení městský soud cituje podmínku č. 16: „*Stavební a montážní práce budou prováděny při sedmidenním pracovním týdnu pouze: v době od 7:00 do 21:00 h – tj. nebudou probíhat v době od 21:00 do 7:00 hodin vůbec a to včetně všech přípravných prací na stavbě před započítím pracovní směny. Hlučné stavební práce spojené s významnými zdroji vibrací nebudou prováděny o státních svátcích a víkendech. Budou dodržena protihluková opatření pro období výstavby dle „Souhrnné technické zprávy“ projektové dokumentace.*“

132 V Souhrnné technické zprávě projektové dokumentace (str. 74) je pak uvedeno, že problematika hluku byla řešena v rámci hlukové studie z roku 2016, její závěry jsou převzaty do Souhrnné technické zprávy. Je uvedeno, že při výběru dodavatele stavebních prací bude jedním z požadavků, aby používal stroje a zařízení se sníženou hlučností, při všech typech prací bude prováděna kontrola technického stavu strojů, jejich seřízení, vypínání při pracovních přestávkách, snižování počtu vozidel jejich vytížením. Během provádění prací je pak nutno dbát na omezení doby nasazení hlučných mechanismů, v noční době (22 až 6 hodin) a v době od 6 do 7 hodin a od 21 do 22 hodin nebudou stavební práce prováděny, v sobotu a v neděli nesmí být prováděny práce spojené s významnými zdroji vibrací.

133 Soud nejprve k tvrzenému zásahu hlukem do práv žalobce poukazuje na ustálenou judikaturu správních soudů (např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 5. 2016 č.j. 3 A 49/2014-46 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016 č.j. 2 As 168/2016 - 28), a na ust. § 1013 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, podle něhož zákaz omezit vlastnické právo souseda není absolutní, ale je limitován přiměřeností zásahů.

Výkon vlastnického práva, které nepřesahuje míru přiměřenou poměrům (zde zákonem stanovených limitů hluku), jsou proto jiné osoby zpravidla povinny strpět. Pokud správní orgány zavázaly stavebníka určitými podmínkami a z projektové dokumentace nevyplývá, že by stavební práce znamenaly nutnost nepřiměřených zásahů do práva žalobce, je žalobce povinen strpět provádění stavby a imise, které stavbu nesporně provázejí a souvisí s ní. V případě, že dojde při provádění stavby k nepřiměřenému zásahu do práv vlastníků okolních nemovitostí, jsou tito rovněž oprávněni bránit svá práva například v řízení dle občanského soudního řádu. Na rozhodování o vydání stavebního povolení nemá toto následné porušení povinností vliv, neboť nelze v každém stavebním řízení s předstihem předpokládat, že stavebník své povinnosti poruší a zasáhne tak mírou nepřiměřenou do práv ostatních oprávněných subjektů. Z toho je zřejmé, že kromě oblasti veřejného práva je ochrana práv žalobce zajištěna právním řádem také v soukromoprávní oblasti, ani éto možnosti však žalobce nevyužil, respektive soudu o tom není nic známo.

134 Za tohoto stavu soud k hluku ze stavební činnosti konstatuje, že podmínku č. 16 stavebního povolení považuje za dostatečně konkrétní, svým obsahem standardní, odpovídající zjištěnému skutkovému stavu – projektové dokumentaci, jejíž správnost nebyla v řízení zpochybněna. V podmínce je výslovný zákaz jakýchkoli prací v době mezi 21 a 7 hodinou, zákaz hlučných stavebních prací spojených s významnými zdroji vibrací o víkendech a svátcích. Podle přesvědčení soudu se jedná o opatření v oblasti hlukové zátěže dostatečné a přiměřené dané výstavbě. K tomu je třeba doplnit, že vedle posuzované podmínky je stavebník vázán také nařízením vlády č. 272/2011 Sb. o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, v němž jsou zakotveny hygienické limity pro hluk a vibrace, a dále je vázán též příslušnými technickými normami, žalobce pak netvrdí ani nedokládá, že by byla posuzovaná podmínka s těmito normami v rozporu. Podmínka je tak dle přesvědčení soudu vhodně doplněna a zajišťuje, aby okolí stavby nebylo obtěžováno hlukem nad míru přiměřenou poměrům.

135 Tvrdí-li, že stavebník podmínku č. 16 nedodržuje, lze takovou výtku považovat za námitku, že stavebník nerespektoval povinnosti uložené mu ve stavebním povolení a předpokládané v projektové dokumentaci či ve stanoviscích příslušných správních orgánů. Taková námitka však v nyní vedeném soudním řízení nemůže mít relevanci, neboť soud v posuzované věci přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, nikoli to, zda povinná osoba splní, co jí rozhodnutí ukládá. Námitku proto soud nemohl vyslyšet pro její nezpůsobilost přivodit zrušení napadeného rozhodnutí.

136 Žalobní námitka nezpracování podmínky souhlasu odboru ochrany prostředí žalovaného s trvalým odnětím zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu do stavebního povolení a námitka týkající se dohody o využití ornice mezi odběratelem ornice a odborem ochrany prostředí žalovaného jsou dle názoru městského soudu námitkami, které žalobce v rámci stavebního řízení není oprávněn uplatňovat, neboť ust. § 114 odst. 1 stavebního zákona neopravňuje osobu v postavení účastníka řízení k podání jakýchkoliv námitek, ale jen takových, které jsou spojeny s přímým dotčením jejího věcného práva k nemovitým věcem zakládajícím účastenství ve stavebním řízení. Postavení žalobce ve stavebním řízení, od něhož se odvíjí rozsah námitek, jež je oprávněn vznášet, má vliv také na navazující soudní řízení, v němž soud může přezkoumávat toliko vypořádání těch námitek správními

orgány, k jejichž vznesení byl žalobce oprávněn (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č.j. 4 As 209/2018-34, či ze dne 27. 1. 2020, č.j. 4 As 340/2019-56). To, jak bude naloženo se zemědělskou půdou, nepatří do právní sféry žalobce, který nemá ve správním řízení kontrolní pravomoc, má pouze účastnická práva spojená s obranou jeho vlastních hmotných a procesních práv. Proto jeho žalobním námitkám soud nemůže přisvědčit.

137 Městský soud v Praze pak nemohl přihlédnout ani k žalobní námitce doplněné žalobcem v podání ze dne 12. 11. 2021, kde si žalobce stěžuje na rozpor stavebního úřadu v jeho vyjádřeních činěných pro účely různých soudních řízení a má za to, že stavební úřad činí vyjádření účelově tak, aby v žádném řízení nebylo žalobci vyhověno. Městský soud v Praze k tomu uvádí, že se v posuzované věci zabývá pouze podáními, které se týkají přezkoumávaného stavebního řízení a obou napadených rozhodnutí, a nepřísluší mu posuzovat, jak správní orgány argumentují v řízeních jiných.

138 Městský soud v Praze tak uzavírá, že žalobce se svými námitkami neuspěl, v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti. Městský soud v Praze proto žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.

139 Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

140 O náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení soud rozhodl v souladu s ust. § 60 odst. 5 s. ř. s. tak, že jim náhradu nákladů nepřiznal, neboť jim v tomto řízení neuložil žádnou povinnost, s jejímž plněním by jim náklady případně vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. listopadu 2021

JUDr. Ladislav Hejtmánek
předseda senátu